

GRILBAR *Galaxie*

MAJA LIDIA
KOSSAKOWSKÁ

TRIFID

Maja Lidia Kossakowská
Grilbar Galaxie

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Grillbar Galaktyka

Copyright © by Maja Lidia Kossakowska

Copyright © by Fabryka Słów sp. z o.o., Lublin 2011

Translation © Pavel Weigel, 2014

Cover illustration © Piotr Cieślinski

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-761-3

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

GRILBAR
Galaxie

MAJA LIDIA
KOSSAKOWSKÁ

GRILBAR
Galaxie

MAJA LIDIA
KOSSAKOWSKÁ

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON

Tuto práci opravdu miluji

Všechno začalo tehdy, když moje sestřenka Tádž poprvé jedla motýly. Fascinovaně jsem zíral na měňavé kousičky duhy, které jí s třepetáním mizely v ústech. Připomínaly čarodějnice prolétající černou branou magické země. Nebo barevné draky vracející se na noc do svého brlohu v hluboké jeskyni. Byly mnohem lepší než explodující zmrzlina ze šťávy sirianské okurky nebo zdravý, hihňající se dezert z chaluh zee.

Vypadaly prostě senzačně. Tádž Mahal mi připadala jako alchymistka, čarodějka z dávných legend, lehkomyšlně, lehce a bezstarostně vzdorující pravidlům světa i hmoty. Přitom obvykle to byla nesnesitelná, nafoukaná, přihlouplá a falešná holka, která se domnívala, že má veškerá práva k tomu, aby mě šfouchala a poučovala jen proto, že se narodila dříve.

Ty motýly si vybojovala. Vyškemrala, vybrečela, vyječela, střídavě hrozila a prosila, až nakonec donutila ke kapitulaci mou i svou matku, které se i nadále domnívaly, že to určitě není zdravé ani bezpečné. Ubohá idiotka si zřejmě myslela, že vybraná potrava jí poskytne romantický půvab a způsoby. Hlavně v očích jednoho buclatého mladíka se souhvězdími pih, který o dva stolky dál hltal steak z pěstěné svíčkové.

Krutě se však zmýlila, protože alchymie, i ta kuchyňská, vyžaduje mnohaleté vědomosti i praxi. Někdy nestačí jíst. Je třeba ještě vědět jak.

Nezvyklý úžas a mírný děs doprovázející kontakt s neznámým jsem neztratil ani tehdy, když buclaté sestřenčiny

tváře náhle zezelenaly a na spáncích se jí objevily kapky potu.

„Není ti něco, miláčku?“ zneklidněla má matka.

„N... nic,“ stačila vykoktat Tádž, načež se vyzvracela na boty mé tety Luny.

Jasná zpráva, teta okamžitě spustila vřískot hodný mezigalaktické informační stanice Supra a má matka, při pokusu poskytnout sestřenici první pomoc, ji štouchla prstem do oka, což poněkud pokazilo náladu příjemně se vyvíjejícího odpoledne. Ale pro mě se ten moment i tak stal okamžikem velkého přelomu.

Osobního objevu, jehož zásluhou jsem se z ofrňovače, věčně hubeného jako lunt, změnil ve vyhledávače kulinárních dobrodružství.

Jídlo nemusí být jen výživným pokrmem. Odporným, ale nezbytným palivem, přiváděným do organismu jen proto, abych mohl dál do úpadku běhat, lézt na stromy, ječet, řídit nebo se bavit jiným zakázaným způsobem.

V tom jedinečném okamžiku se stalo zdrojem jak estetických dojmů, tak i zábavy. Oba tyto faktory jsou pro mě dodnes neobyčejně důležité. Základem je vařit a podávat jídla tak, aby to byla sranda.

Ne, zpět. Aby to byla sranda nejen pro kuchaře, ale i pro klienta. Nebo naopak, což je totéž. A není důležité, jestli mluvíme o malé, zapadlé putyce na konci Galaxie nebo o proslulé restauraci pyšníci se třemi kometkami v Plejádském průvodci.

Všechno jedno.

Počítá se jen chuť, radost a barva.

Motýli, moji drazí.

Prostě motýli v břiše.

*

Určitě jste nejednou slyšeli patetickou, otřepanou větu: „Vesmír je plný života.“ To můj první šéf, starý, cynický, milovaný T'f-uk, majitel obskurní jídelny na Lokusu, bo-

hem, lidmi i Siriany zapomenutých umělých lázních kroužících na oběžné dráze Minivedry, mi odhalil cenné tajemství. Jak je tomu doopravdy.

Vpadl do kuchyně a s funěním mi položil na rameno zatraceně těžkou, řadami háčků pokrytou ruku.

„Zapamatuj si, Herme,“ opakoval pokaždé. „Vesmír je plný zrádla. Rozumíš? Plný až po okraje. A dobrý kuchař musí mít hlavu na krku, bystré oči a šikovné ruce, aby nepřehlédl nic z toho zasraného bohatství.“

Poslouchal jsem ho jako věštce. Hltal jsem každé slovo vycházející z úst toho velkého, tlustého Hlísta s dobromyslným obličejem a kamenným srdcem, protože už tehdy jsem věděl, že jediné, po čem v životě toužím, je být opravdu dobrým kuchařem. Vládnout duším i žaludkům celé řady udivujících tvorů obývajících Galaxii.

K čertu, to je teprve síla. Krmit neuvěřitelnou, podivnou, barvitou společnost hemžící se v kosmickém prostoru opravdu dobrým jídlem. T'f-uk měl pravdu. Vaření v tolika různých světech, pro bytosti s neslychanými metabolismy a chutěmi, hledání nových jídel, příprava a produkce stravy poskytuje nekonečné možnosti.

Dnes je hodně obtížné stát se velkým objevitelem. Nález nové planety, obydlené nebo ne, průzkum panenského zákoutí vesmíru, výpravy do dále i hloubi zevšedněly, vybledly, ztratily na významu. Co z toho, že tam někde, bůhvíjak daleko, sedí nějací dosud neznámí Salfíci nebo Opokoráni? Koho zajímá, že jsou relativně inteligentní a na svátek Velkého odtemnění si do šesti nosních otvorů strkají pečlivě vyřezané zátky? Ihned se najde xenoantropolog nebo stejně pracovitý xenoarchoeolog, který tyto zátky oklasifikuje, označkuje, odatuje a vytvoří velkou databázi výsledků. Opokoráni zachroupají nadšením a hned potom se pokusí horlivě zjistit, zda přichozí ze vzdálených hvězd náleží do kategorie „ošklivý nechutný“ nebo snad „ošklivý moc dobrý“. Potom se nepochybně nejhezčí exempláře zátek dostanou na putovní výstavu po zapomenutých muzeích provinčních

planet a nešťastné školní výpravy si je budou prohlížet a vrtět se nudou.

Právě tak tomu je. Nuda, přátelé. Vesmírná nuda.

Tak dobře, ale postačí, aby Gordan Ram-sual nebo Niagara Robin ukázali ve vizi nové, úžasné jídlo, a hned začne čilý ruch. Všichni, doslova všichni, Hlísti, Mackarové, Ještěři, Lidáci, Psohlavci nebo Hlízy, vtrhnou velkou vlnou do jejich restaurace, aby vyzkoušeli novinku.

Svobodu.

Potěšení.

Srandu.

Ona totiž nyní všudypřítomná, shora vnášená manipulace jídlem, stravovacími návyky, kulinárními tradicemi, ono nesnesitelné, arogantní přehrabování v talíři dospělým, myslícím, inteligentním bytostem, je zatraceně dráždiví forma otroctví. Co si pomyslíte, když zaslechnete, že nějaký unijní Hlíza nebo Mackar nafučeným hláskem hlásají v médiích, že mezigalaktické společenství je třeba vychovávat ve střízlivosti a s vědomím odpovědné výživy? Vsadím se, že samé vypípané výrazy.

Pravda je taková, že mamka mě už vychovala. Spolu s taťkou, je to hodných pár let. A víte co? Případá mi, že docela uspěli. V každém případě natolik, aby Mezigalaktická unie měla hodně problémů s předěláním mého mozku na černou díru. Prožil jsem celých čtyřicet pozemských let, jsem tedy dospělý. Tak dospělý, že smím pronést „kuš“, „k čertu“ a třeba i „Mackar“, „Hlíst“ nebo „Šutr“ tolikrát, kolikrát chci. Což vůbec neznamená, že jsem nějaký zatracený pozemský rasista. Prostě není možné nikoho donutit, aby správně pronesl název obyvatele Plejád. To je, jako kdyby se pokoušel současně kýchnout, zívnout a zazpívat ódu na srdce Galaxie, navíc pozpátku.

Nedovolte jim vměšovat se. Sami rozhodujte, co chcete jíst, jak odpočívat a vychovávat své larvy.

Proč úředník pro záležitosti potravin, pan Amageton Chrom, půvabně blýskající vyleštěným povrchem, veřejně přiznává, že nemá co říci k přiznání kentaurijským pla-

cičkám z tančící ryby certifikátu „civilizační výrobek Galaxie“, když nechápe, oč přitom jde, protože jako živý minerál vůbec nepotřebuje jíst?

Jak je to tedy? Vměšují se, nebo ne?

Jistě, nejsem žádný rozzuřený zpátečník. Určitě je dobře, že nám pozemšťanům se konečně podařilo vymyslet pěstěné maso. Velké nádrže naplněné placentální tekutinou, ve které zrají obrovské masové pláty vynikajícího hovězího, vepřového, jehněčího, drůbeže a ryb. Konečně je konec s jatkami, tryskající krví, pronikavým kvičením budoucího bučku a slzami vytékajícími z vlhkých očí rostbifu. Šťastné krávy, jeleni a prasata nyní běhají po rozlehlých plochách státních rezervací, pasou se, prchají před šelmami, stonají na skrofulózu a záněty kopyt, a vůbec podléhají nelítostným zákonům matky přírody. A že jich zůstalo méně než jedno procento bývalé populace? Co naděláme. V každém případě už nejsou jatečným masem. Jestli si myslím, že je to pokrok? Samozřejmě. Upřímně řečeno, podle mě je pěstěné hovězí jedním z nejdůležitějších vynálezů lidstva.

Zmizel problém hladu, ničení přírodního prostředí a rušení práv zvířat. Z pěstěného masa se dá uvařit opravdu znamenité jídlo.

Ovšem restaurace, opravdu neobyčejná renomovaná restaurace, občas potřebuje něco víc. To, co měl na mysli T'f-uk, když říkal, že vesmír je plný žrádla. Neobyčejné, nezapomenutelné potraviny. Úžasné ingredience. Kulinární eskamotérství. Klima. Špetka dekadence. Talent. A větší obětavost, než si dokážete představit. Opravdová restaurace je totiž něco jako svatyně žravého, náročného božstva.

Které vyžaduje oběti. Zbožňování, rituály, pozlátka a zázraky. Věřící a kněze. Vás hosty a nás kuchaře.

Restaurace je výbojná, žárlivá, mstivá, pamětlivá a neústupná. Kdybyste měli takovou milenku, přivedla by vás do hrobu. Ale zbožňovali byste ji víc než vlastní duši.

Budu vám o ní vyprávět. Vyprávět o jídlech, přípravě jídel, jejich hledání mezi haldami ohavného, nepoživa-

telného smetí nazývaného syntetická strava, tvorbě jídel, hodnocení, zpracování, tricích a zkušenostech. O hrabání se v jídle, snech o jídle a stravovacích psychózách. O umění, magii, iluzi, zoufalství, dřině, radosti, selhání i zuřivosti. Vyprávět o prohrách, úspěších a neuvěřitelné fascinaci.

A až skončím, možná pochopíte, proč tu práci tolik miluji.

2

Jeden den ze šéfova života

Je ráno. Tak zatracené ráno, že nemůžu ani za nic otevřít oči. Dal bych každou z obou kometek v Plejádském průvodci za to, abych se mohl zachumlat do přikrývky a pokračovat ve spánku. Ale samozřejmě nemůžu. Za oknem, nyní důkladně zakrytém roletou, se rozkládá jeden z nejkrásnějších pohledů ve vesmíru. Svítání nad Cynerianským zálivem.

„Okno,“ pronáším. Roleta se zvedá a odkrývá mi známý zázrak.

Moře je jako diamant s vybroušenými hranami vln, záblesků zvířené pěny. Tmavé i světlé, v barvě tmavě fialové, tyrkysové, kobaltové. Tam, kde vstává purpurově zlaté slunce, prozatím malé a schoulené, ale už výrazné jako arkturiánská višnička na dortu, vodu zbarvuje marmeláda světla, malinová pěna jitra. Pláž, oranžová, citronová a světlezelená jako slupka exotického ovoce, je ještě prázdná. Periptery, připomínající miniaturní draky s pěti ocasy, poletují nad vlnami a svolávají se tesknými, plačtivými hlasy starověkých sirén.

Bože, taková krása.

Bože, jak hrozně se mi nechce vstávat,

Vylézám z lůžka a šourám se do koupelny. Ze zrcadla na mě překrvenýma očima zírá chlap, vypadající jak ze zdrclého těsta. Včera byl těžký den. Jako obvykle. Ale dnešek bude ještě horší. Je tu kontrola z Ministerstva zdravé výživy. To znamená potíže. Vážné potíže. Ve světle posledních unijních direktiv se totiž gastronomická bran-

že, naše poslední bašta normality ve světě zaplaveném zdravotní hysterií, má reformovat. Prý nenásledujeme vůdčí hvězdu pokroku. Nejsme moderní. A musíme být. To znamená, že místo jídla máme podávat nějaká svinstva bez chuti a zápachu.

Celý dnešní den mě proto bude doprovázet ouřada, aby zjišťoval, jestli nejsem brzdicím prvkem zpožďujícím příchod nové gastronomické éry. Potom mi udělí patřičné pokyny. Vysvětlí mně, zaostalému, pitomému šéfovi, jak mám přistupovat k otázkám stravování. A já padnu na kolena a rozpláču se štěstím.

Upřímně řečeno, brečet se mi chce už teď. Ten truchlivý idiot poleze za mnou a bude překážet, a já mu opravdu nemůžu ukázat ideální kulinární ráj vedený přesně podle předpisů, protože něco takového prostě neexistuje. Opravdu existují vážné důvody, proč se nemají hosté motat v kuchyni. A inspektoři především.

Ale ještě předtím musím na trh. Konkurence nespí. Myslím, že tak se tomu říká. Ten nesnesitelný žluťásek Čeng nespí nikdy. Vždycky je na trhu přede mou a častuje mě dávkami vzorných úsměvů. Záblesk, záblesk, bílé zuby, hluboké poklony a za zády triumfálně vytrčený prostředníček.

Vidím to v jeho očích, černých jako kosmická prázdnota. Myslíte, že dnes tomu bude jinak? Kdepak. Spěchal jsem. Strávil jsem ve vaně jen chvíli. Nestačil jsem se nasmídat. Jen jsem si lokl skleničky aldebaranského kořeného piva na probrání. Dole před domem jsem musel počkat na chvíli, než přijel náš dodavatel. Bal je fantastický chlapík, ale je Hlíza. To znamená, že nikdy, nijak a nikam nepřijde včas. Přitom se mám na trhu setkat s tím zatraceným ouřadou, který mi bude celý den čumět na ruce.

Bal mi radostně mává z kabiny obrovského vírníku.

„Hej, šéfe! Dobrý den, šéfe! Bezva den, že?“

„Bale!“ ryčím. „Rychleji! Až dorazíme na trh, uvidíme jen prázdné pulty a kupy smradlavého slizu.“

„Klídek, šéfe!“ Bal se šklebí uzlovatou světlezelenou hubou.

Fakticky umí uhánět. Za chvíli už letíme rychlodráhou nad pableskující břehovou linií moře. Naštěstí tak brzy není nával. Jinak bychom měli na svědomí několik desítek nevinných obětí. Bal umí uhánět, ovšem s manévrováním je to horší. Hlavně při míjení.

„A přistáváme, šéfe. Zvládli jsme to rychle, ne?“

To tedy jo. Ještěže jsem nesnídal. Příště se musím postarat, aby byla v kabině vždy zásoba papírových sáčků, kdyby mi můj dodavatel znovu chtěl nabídnout soupravu ranních mdlob.

Samozřejmě se nejmenuje Bal. To já ho tak oslovuji. Jako Hlíze je mu to docela jedno. Vegetani nemají jména. V každém případě ne v tom významu jako většina jiných ras. Nazývají se různě podle toho, co právě dělají nebo čím se právě odlišují. Bal je dodavatel, v práci se tedy nejčastěji nazývá Ten, který balí potraviny do nákladáku. Tedy Balič. Zkráceně Bal. Když však řídí, stává se Tím, který jede hodně rychle. Kdyby náhodou spadl do kotle s bujónem, oslovovali by ho Ten, který se topil v polévce až do doby, než by se na to zapomnělo nebo Bal opět udělal něco extrovního.

Roztřeseně vylézám z vírníku a mám před sebou obrovský zastřešený prostor Loveckého trhu. Je to neobyčejné místo. Připomíná bláznivý cirkus, kruté panoptikum rarit, kde je možné vidět nejpodivnější, nejúděsnější a nejohebnější tvory, jaké zná vesmír. Všechno, co plave nebo létá. Všechno, co se dá ulovit. A sníst. To je samozřejmě nejdůležitější.

„Pan Iven, předpokládám. Se zpožděním,“ sonorní hlas, který slyším za zády, přímo vibruje nespokojeností. „Samozřejmě. Nikdo si neváží času ministerských úředníků. Všichni se domnívají, že se jen flákáme. Nechápou, že těžce pracujeme, abychom konečně změnili stravovací návyky společnosti. Uzdravili naše občany. Ukázali jim novou jakost vyplývající ze zdravé výživy. Přispěli k vítěz-

ství pokroku. Otevřeli dveře příchodu nové éry. Prorazili cestu pravdě. To je náš úkol, ke kterému přistupujeme s nadšením a úsilím. Myslete si, co chcete, pane Ivene. Ujišťuji vás, že vás nakonec přinutím, abyste myslel stejně jako já!“

Idiot. Upřímný, evidentní kretén. Můj kontrolor. Okouzlující chlapík. Přitom Šutr. Živý krystal ze soustavy Gemma. Nemá zažívací ústrojí, takže v životě nikdy nic nejedl. Přesto je unijním odborníkem na výživu. Bezva, že?

„Zdravím, pane Archistrategu Bore,“ nutím se ke zdvořilosti. Opravdu mi může nadělat značné problémy.

„Bare!“ prská zlostně. „Jmenuji se Bar!“

„Omlouvám se. Bar, samozřejmě.“

Krucí, že jsem to zapomněl. Den začíná hezky, jen co je pravda. Nu což. Zkusím se netrápit. Lovecký trh se přede mnou otevírá jako kulinární sezam.

Vesmír je plný žrádla. A to, co tady leží na pultech, plave v akváriích, visí na hácích, suší se na slunci, visí ze stropu a hemží v koších, je značnou částí vesmírné spižírny.

Míjím stánky se sirianskými mlži. Velké stočené lastury září zlatě a purpurově. Jsou tak čerstvé, že pořád ještě ostře voní kořením a petrolejem. Připomínají klubíčka barevné vlny, pochopitelně pokud by vlna měla milion modrých, svítících očí. Ve vedlejším koši líně lezou arkturianští stříkvači, dokonalé exempláře, každý velký jako má noha. Při vzájemném narážení chřestí pláty pohyblivých krunýřů, což poněkud připomíná zvuk potřásání skleněných střepů v kovovém hrnci, mně to však zní spíš jako nejnovější hit Astrosaurů. Skořápký jsou pastelově zelené, ve vlnách po nich plynou červené a žluté skvrny. Dešťotlapy hýbou panožkami a vydávají vysoké, zpěvavé zvuky nasvědčující vzrušení. Zní to jako štěbetání miniaturních andílků. Dnes však hledám něco ještě lepšího. Ukážu tomu holomkovi z Gemmy, co dokáže opravdový šéf. Proč se léta učíme a potom stojíme u hrnců my, kuchaři povoláním i zálibou. Také my musíme plnit misi.

Nakrmit nejskvělejší stravou ostatní hladové klienty. A zajistit jim přitom maximální spokojenost. Proto dnes potřebuji zvláštní zboží. Něco extra.

Archistrategus Bar mě následuje, evidentně znechucený. Zelená se a mračí, pečlivě něco zaznamenává na svém malém úředním počítači.

„Jste si absolutně jistý, že tyto produkty jsou patřičně uchovávané?“ ptá se. „Vždyť leží přímo na pultech!“

Aha, už to začíná.

„Každý prodavač disponuje příslušnými certifikáty. Zboží je čerstvé a nejvyšší jakosti.“

„Hm. Jistě... certifikáty.“

Ťukot kláves. Zdá se, že jsem ho nepřesvědčil.

„Slyšel jste o zelené krmí produkované na planetě Sliz?“

Jistě. Slyšel. Jakési houby nebo mechy vymyslely sulcovitou keжду ze syntetických jedlých složek. Něco šíleně módního. Údajně také ekologického a vůbec, každou chvíli někoho napadne něco podobně geniálního. Naštěstí takový nápad obvykle přestane být rychle trendy. I když tentokrát je tato krmě opravdu intenzivně prosazovaná.

„Samozřejmě. Četl jsem o tom produktu...“ povídám lhostejně.

„Co soudíte o možnosti jeho podávání v restauracích území Unie?“

„Pokud vím, nespĺňuje unijní normy.“

Archistrategus bledne a šedne. Ha, už holomka mám! Dostal mezi oči vlastní zbraní.

„Je ve fázi testů,“ mumlá. „Připadá mi docela bezpečný. A sterilně zabalený,“ dodává se znechuceným pohledem na pulty.

Toužím pokrčit rameny, ale nechci být nezdvořilý. Sami vidíte, jaký má smysl jmenovat na místo komisaře pro výživu představitele rasy, která pocituje k jídlu odpor. Šílenost, vidíte.

Za chvíli budeme v nejzajímavější části trhu, nazývaném Galerie rarit. Tady je možné dostat nejexkluzivnější

zboží, hodné nejlepší restaurace. Odhrnuji šňůry srkaček, jemných jako záclony, jen proto, abych spatřil neproniknutelný, lesklý, buclatý, kulatý Čengův obličej. Měsíc ve žlutém úplňku.

„Ahoj, Herme,“ pronáší zdvořile. „Jsi tu dnes brzy. Já jsem už skončil a jdu do práce. Ale podívej se, jakého mám krásného sagitarijského hlavobřicha. To je exemplář, co?“

Dívám se. Přívětivě se křením a v duchu se přímo svím. Exemplář? Bože, to není správné slovo. Právě odnáší z trhu zázračný, oslizlý, měňavý poklad. Zázrak. Symfonii nádhery. Která měla být má. Kterou bych podával *à la Centaurine*. Nebo na zeleninském laudijském punčovém pěniči.

Kdepak. Hlavobřich se zmítá v prackách Čenga, který mě obdařuje další dávkou úsměvů a poklon. Stejně už sbalil nejlepší maso z dnešní dodávky.

Kež ho trefí šlak, dobytka. Zato Bar vypadá, jako by nesmírně zatoužil naučit se zvracet. Nu což. Nikdo neřekl, že práce úředníka je snadná. Ale přesto se nedá srovnat s tím, co musí vědět a umět správný šéf. Hned ukážu tomu nadutému Šutru, že skutečné jídlo ani kuchařské umění nic nenahradí. A že jejich prozdravotní svinstva se nehodí ani k výživě pěstěného masa.

Moment, copak to leží na hromadě ksichtolovců, skoro úplně přikryté jejich širokými nafouklými plášti? Krysoretý vlh. Přitom zelený, ne černý. Čeng musel mít vlčí mlhu, nebo se bojí upravit tohoto fantastického tvora s neslýchaně obtížnou přípravou.

Já se nebojím. Je to můj opus magni. Hned se cítím lépe. Už vidím, jak v mé Plačtivé kometě bude vrchní nabízet příšerně drahé, exkluzivní jídlo z vlha. Na černolanýžových plátcích. Naštěstí mi Žampíci nedávno předali k využití kadáver.

„Běžím, Dodo,“ povídám na půl huby ve snaze, abych neotevřel rty příliš triumfálním úsměvem. „Musím najít něco na dnešní oběd. Uvidíme se v noci v Plaf a plač?“

„Nevím, jestli to stihnu. U nás je každý den takový ruch, že se sotva držím na nohou. Ale pokusím se.“

Už to vidím, kámo.

Čeng se skoro nikdy v oblíbené hospůdce zdejších šéfkuchařů neobjeví. Jako host je k ničemu.

Ale Čeng je Čeng. Neproniknutelný, zdvořilý, chladný hajzlík. Měl se narodit jako Ještěř.

„Tak ahoj, Herme.“

„Měj se, Čengu.“

Ještě chvilka povinného smlouvání, a Bal nakládá vlha do furgonu. Fantastika. Zase jednou něco s pořádnou chutí. Oblékám si kombinézu, masku a otevírám poklop. Vítej v nádrži. Zřetelně zneklidněný Archistrategus čeká venku. Určitě se mu nelíbí to, co vidí.

Zalévá mě studené zelenkavé světlo. Vstupuji do tyrkysového měňavého oceánu. Vstoupil jsem do nádrže mnohokrát, ale stejně mě mrazí v zádech. Vědomí, že ten hezký světlezelený prostor kolem mě je směs žíravých kyselin, vůbec nepomáhá. Je tu trošku děsivě.

Všude se míhají stíny. Dlouhé i oblé, břichaté i kulaté, ploché i mnohočlánkové. Žádný z nich by mě neměl sežrat. Teoreticky.

Vidím majestátní siluetu korvetního kruťáka, který opravdu připomíná koráb pod plnými plachtami. Pokud by koráby měly stožáry i na bocích a kýlu.

Lahvoleb zoufale mává panožkami, jako kdyby se topil. Jeho masivní hnědý trup vypadá ošklivě a neobratně. Tvor se pohybuje chaoticky, škube sebou jako někdo s nevyléčitelnou škytavkou. Vypadá jako neúspěšná, pomalá hromada bláta. Velký omyl. Lahvoleb je rychlý jako cynerianský mistrál a jeho ploché, skoro lidské zuby dokážou jedním vrzem ukousnout dlaň nepozorného kuchaře. Nebo hosta, protože lahvoleb je prakticky nesmrtelný. Nemá nervovou soustavu ani receptory bolesti, proto se neocitl na unijním seznamu druhů se zákazem požívání. Je třeba znát několik triků, jak ho před snědením uspat.

Ale ty nehledám.

Boty s těžkými podrážkami mě udržují ve svislé poloze, fosforeskující světlá stezka evakuační trasy vypadá jako průchod na druhou stranu duhy.

Neboj se. Následuj světlo.

Když mi pracovník nádrže sáhne na rameno, trochu nervózně se obracím. Tlustým sklem přilby prosvítá šupinatý obličej a nehybné oči Ještěra. Gesty se mu pokouším popsat, co potřebuji. Kývá hlavou a ukazuje velkou tmavou skvrnu v rohu nádrže. Tlapou mě zve, abych přišel blíž. Opatrně odbočuji ze stezky, dělám několik kroků. Fosforeskující průchod do nebe vypadá odtud bledě a vzdáleně. Sbohem, světlo. Nyní jsem nepříjemně blízko pekla.

Ještěr rozsvěcuje baterku. Paprsek klouže po tmavém povrchu skořepiny, vyvolává duhové reflexy. Hrudkovitá hlava se šesticí očních otvorů se pomalu pohybuje. Osm tlap s děsivými drápy se pokouší rýt, ale dno akvária pokrývá jen nevelká vrstva chaluh z pásu Plejád. Tvor vztekle syčí, v každém případě otevírá hubu, jako kdyby syčel, a odhaluje jasně žluté, proklatě ostré kostní břitvy. Jistě. O to jde. Okázalý altairský želvák.

Kývnutím ukazují na želváka, a pracovník nádrže vytahuje z kapsy síť. V téže chvíli do mě naráží rozjetý klouzák. Ztrácím rovnováhu a se zoufalým kmitáním nohou se převracím na dno. Těsně nad sklem přilby vidím načervenalé článkovité břicho betelgeuzanského ďábla, pokrytého zelenými výrůstky, a potom nafouklý oranžový balon zadečku. Končetiny pokryté chloupky tvrdými jako kosa smrtáka mi přejíždějí po boku a rameni.

Bože, a kolem je kyselina.

Slyším, cítím, vidím, jak se trhá látka kombinézy. Během jednoho výdechu se rozpustím jako máslo na pánvi. Panicky mrskám nohama a pokouším se zachytit poslední zbytky vzduchu. Asi vypadám jako pokažený šašour.

He, he, Hermoso Madrid Iven právě prudce mění konzistenci.

Ještěr asi vůbec nevnímá, že umírám. Dost flegmaticky sahá k pasu pro odrazující píšťalku. Energicky jí potřásá,

až se tekutinou rozbíhají ostré kmity. Betelgeuzanský ďábel se poplašeně noří do tmy. Já mezitím ležím na zádech a pomalu umírám.

Hodně pomalu.

Upřímně řečeno, naprosto nepostřehnutelně. Dýchám a vůbec se nerozpouštím. Přinejmenším ne pozorovatelně.

Šašour. Jo. To je dobré přirovnání.

Pracovník nádrže hází síť na želváka a potom ke mně natahuje ruku. Zvedám se z podlahy trochu rozpačitý. Měl jsem vědět, že je tu bazar, a ne bojiště. Vážné nehody v nádrži jsou stejně vzácné jako galaktické snížení daní.

Nenápadně se snažím prohlédnout rukáv kombinézy. Není na něm ani škrábaneček.

Ze stropu jako obrovské krakenovo chapadlo sjíždí řetěz zakončený hákem. Ještě k němu upevňuje síť a zvedá palec na znamení, že je hotov.

Mám dost dobrodružství i masa na polévku, abych mohl konečně vylézt nádrže. Za průlezem s úlevou sundávám masku a vidím, že Bal už ukládá želváka do nádrže vzadu furgonu.

„Tak co, šéfe? Už jsme pro dnešek skončili?“

Přikyvuji. Platím nákup a vracím se na parkoviště.

Dohání mě udýchaný, rozzlobený Šutr.

„To bylo proti předpisům!“ křičí.

„Co? Že jsem upadl?“ ptám se trpce.

„Nebezpečná nehoda! Mělo by se to zakázat!“ Živý krystal pobouřením purpuroví.

„Jistě. Také si to myslím.“

„Jste neopatrný, Ivene! Vystavujete se nebezpečí. A tím můžete také ohrozit životy nebo zdraví hostů restaurace. To je nepřipustné!“

Co nevidět mě trefí šlak. Nedokážu zastavit příval hněvu.

„Vařím od narození. Ujišťuji vás, že jsem klienta nikdy neotrávil. Všichni se vrátili domů celí, zdraví a sytí. Stačí?“

„Kdybyste podával sterilně zabalenou stravu, energeticky hodnotnou a plnou zdravých složek, naprosto by to stačilo!“

Aha, takže už vím, kde jsme. A vůbec se mi to nelíbí.

„Tento udivující projev znamená, že jste stoupcem zelené krmě? Obyčejným agitátorem?“

Bar střídá barvy.

„Pouze kontroluji vaše počínání jako šéfa restaurace. Z pověření ministerstva.“

„Jistě. Nepochybně. Jste pouhým ignorantem s ústy plnými frází. Navíc nekompetentním.“ Ve zlosti zapomínám, že nemá ústa.

„Pane Ivene, zapomínáte se!“

„Ne. To vy zapomínáte, co patří k povinnostem úředníka Unie.“ Prásknu dveřmi vírníku.

Když uhaníme ke Kometě, slunce už je vysoko, pozlazuje bledou fialovou oblohu zářivou polevou, ale ještě pořád je hodně časně ráno. Na pláži jsou jen rybáči, po písku se majestátně procházejí periptery a osamělá Mackara pěstuje jogging.

Nakláním se na sedadle dozadu a zavírám oči. Nesnáším těžkou mlčící přítomnost uraženého ouřady. Ještě dobře, že se za chvíli ocitneme ve staré dobré Kometě.

*

Naši restauraci tvoří velký, ale elegantní, terasovitě vystavěný komplex budov se soukromou pláží, dvěma bazény, zahradou, třemi bary, saunou pro teplomilné bytosti, mrazivou jeskyní pro ty, kteří dávají přednost chladu, VIP sály, akváriem, zasklenou verandou a salonky pro zvláštní příležitosti. Tam všude podáváme hostům nejrůznější jídla.

My, to znamená můj společník Trvalý profit, majitel Komety, a já, šéfkuchař. Jak si jistě domyslíte, Profit je Ještěr, nemá potuchy o vaření, zato se vyzná ve kšeftech. Touto dobou už určitě sedí v kanceláři. Ještěři berou povinnosti vždy nesmírně vážně. Profit je asi mým přítelem, ale kdyby Kometa najednou začala ztrácet klientelu nebo moje jméno vyšlo z módy, vyhodí mě bez mrknutí nehybného plaziho oka.

Sám mi to řekl.

Právě za to ho mám rád. Za upřímnost.

Před Kometou se už sešel dost velký houfec, rozdělený do čtyř dost výrazných skupinek. Demonstranti mávají transparenty, skandují navzájem se vylučující hesla, meditují, levitují ve vzduchu, foukají do nemožně kakofonických trubek. Ale nemyslete si, že se něco stalo. Normálka. Obvykle je jich dokonce víc. Den je příliš hezký, než aby se méně zažraní snaživci osvobozování luštěnin nebo aktivisté hnutí Svobodu pro ježkomlže nevypravili na pláž.

Zůstali jen opravdoví bojovníci. Mudžahedíni antires-taurační kampaně.

Při čekání před branou nějaká praštěná Mackara s výrazem svatého pobouření buší do okna na mé straně a mává svazečkem povadlé, ale jinak běžné terranské mrkve.

„Pokrytče! Bereš důstojnost této nešťastné rostlině!“ ječí chraptivým hlasem buldoka.

„Ne masu! Ne bílkovinám! Ne zelenině! Ne polním produktům!“ ryčí mezitím skupinka Hlístů a Ještěřů. „Živ se kosmickým éterem! Řekni ano paprsku energetické jednoty!“

„Jídlo je hnus! Pryč s jídlem! Mrchožrouti! Shnilojedi! Zakázat žraní. Žraní je galaktický zločin!“

To jsou samozřejmě extremisté. Radikální nejedlíci ničeho nebo něco v tom duchu.

„Trúúúch!“ kvílí trubač.

Aktuálně představuje nejrozumnější hledisko. Vždyť troubit smí každý.

„Nepožírej bližního svého, abys nebyl sám sežrán! A pravím vám, že veškerý život, i ten neoživený, je svatý! Proto je lépe umřít hladem a nepoddát se choutkám než se najedením stát dědicem zločinu! I kdybych kráčel údolím plným jídla, nesáhnu pro ně, protože...“

„Jo, jsem vrchní svině údolí?“ hihňá se Bal.

Ještěř v oranžových šatech a s vytřeštěnýma očima šílenice se buší do hlavy mou nejnovější kuchařskou knihou. Navíc s pevnou vazbou.

„Trúúúf!“ potvrzuje trubka.

„Za jistých okolností má každý život vědomí! Skupinové vědomí je nejvyšší formou vědomí! Konec se zabývá tím kvůli jídlu! Kdo vezme život, je vrah! Ano pro syntetickou stravu! Víš, že hejno čizosvistů je chytřejší než ty?! Jak můžeš jíst něco, co se ti vyrovná inteligencí?“

Barevné transparenty, znázorňující pukající lebky, sekání svalů a obrovské klapající zuby se míhají vzduchem, každou chvíli mění obsah. Nad našimi hlavami exploduje mlžný baner s lebkou a nápisem: „Vrahové!“

Mackara stále zuřivěji buší nešťastnou mrkví do okna, zanechává rozmazané oranžové pruhy.

„Potlačuješ důstojnost této ubohé rostliny! Hanobíš ji pokládáním za předmět, který je možné beztrestně sníst!“

Plesk! Do karoserie vozu naráží zralá arkturiánská hruška. Potom rajčatovec z Centauri. A několik betelgeuzanských pomelíí.

„Také zelenina chce důstojně žít a potom vadnout v souladu s plánem matky přírody! Stop nezákonnému využívání rostlin!“

Ze zadního sedadla doléhá pravidelný ťukot kláves. Vážený pan Bar zaznamenává. Tuším, že zpráva mi nebude nakloněná. Vzal to ďas!

Připadá mi, že slyším tiché mručení. Něco jako:

„Zavedení krmě by tyto protesty utišilo. Ale ne. Někteří tvrdohlavci neumí pochopit, v čem spočívá pokrok.“

Mlčím. Nereaguji. Ale přiznávám, že mi to dělá potíže.

„To jsou praštěnci, šéfe!“ Balův široký, zvrásněný obličej se šklebí. „Sranda, ne?“

Mrká na mě a nevěřicně vrtí hlavou.

Vegetani jsou stejnými rostlinami jako kořenová zelenina. Ovšem vytvořili docela příjemnou civilizaci a naštěstí mají většinou pod natí trochu oleje.

Mezitím se konečně nehlučně otevírá brána a pouští furgon na území komplexu. Několik protestantů se pokouší proniknout dovnitř, ale „automatický neinvazní strážce ústavou zaručeného soukromého majetku“, ve

zkratce „vyhazovač“, je posílá jemně, skoro něžně zpátky na chodník.

Klid. Nedoceněné slovo.

*

„Ahoj, Herme,“ vítá mě na prahu náš manažer Hliněný antracitový odštěpek. Je Plyšák, a já, když se dívám na jeho klidný usměvavý obličej, pokrytý tmavým chmýříím, a veselé kulaté oči, opět děkuji osudu a Profitovu rozumu, že jmenoval na toto zatraceně riskantní místo kompetentního, svědomitého, stabilního obyvatele Kronosu. Vůbec netušíte, jak je dobré mít za manažera profesionálního Plyšáka. Nejde výlučně po zisku jako Ještěr, nehysterizuje jako Mackar, nekombinuje jako Hlíst, nemodernizuje pořád a nesmyslně jako Šutr ani všechno nepodceňuje jako Hlíza. Prostě skvěle pracuje.

Snažím se rychle vystoupit, než se vybatolí kulatý Šutr, abych se tiše dozvěděl, jak na tom dneska jsme.

„Hodně nároků?“ ptám se tiše.

Každé ráno přichází přinejmenším tucet stížností a nároků od hajzlíků podobných těm, kteří demonstrují před naší hospodou, ale místo mávání transparenty dávají přednost tradicí posvěcené, ale stejně nesmyslné právní cestě.

„Ále.“ Mává rukou. „Dvanáct. Na víkend docela málo. Vyřídím to do poledne.“

„Cože? Jaké nároky?“ ozývá se spěšně inspektor. „Stížnosti? Kritiky? Soudní žaloby?“

„Kdepak,“ přerušuje ho okamžitě Odštěpek. „Ne nároky, ale názvy. Diskutujeme o nových názvech jídel v menu. Kvůli zatraktivnění jídelního lístku.“

Neříkal jsem, že náš manažer je skvělý? A má slušný reflex.

„Pan Archistrategus Bar,“ představuji mu Šutra. „Unijní inspektor pro výživu.“

„Vítejte v Kometě,“ usmívá se Odštěpek. „Pojďte za mnou. Ukážu vám sály.“

Už jsem doufal, že se podaří ničemu odsunout, ale Šutr je neústupný.

„Děkuji, ale mě zajímá kuchyně,“ pohlíží významně na mě.

Tak snadno se ho nezbavím.

Bal se drbe v nati a prohlíží si karoserii vozu.

„Chtělo by to do myčky, šéfe. Arkturiánská hruška má hrozně žíravé barvivo.“

„Napřed předej Afroditě maso. A fofrem.“

Je Hlíza, takže se samozřejmě rozptýlil a okamžitě zapomněl na dodávku. S nimi je to tak pořád.

„Aha, jo. Úplně jsem zapomněl.“

„Ale já ne, bráško. Hned vyndej, co tam máš dobrého.“

Je tu Afrodita Knidos Steig, má odbornice na ryby a mořské plody. Dokáže úžasně připravit všechno, co kdy spalo, jedlo a rozmnožovalo se v tekutině.

Pilná Afi, vždy na místě. Vaří jako bohyně a z mých zástupců je rozhodně nejodpovědnější.

Pohlíží do vozu a nadšeně hvízdá, až nás všechny sladce mrazí.

Afrodita si nikdy neuvědomuje ohromující sílu svého hlasu. Vychovali ji pozemští manželé, ale Afi se nenarodila na žádné z lidských planet. Pochází z Titanu a je čisto-krevná Siréna.

„Vlh!“ volá vesele. „Bože, a altairský želvák! Fantastické! Šéfe, budeš toho želváka klohnit sám, nebo se musíš předvádět jinde?“

„Připravím jen carpaccio z předních tlap. Z krunýře a odřezků uvař polévku a ze zbytku masa udělej, co chceš. I tak to bude super.“

Jednobarevné oči s měňavými drobečky hvězdného prachu září radostí. Také ona svou práci miluje.

„V tom případě křupavé nugetky na hromotníku ze soustavy Liry. K tomu kapotážová omáčka. Ať se může předvést i Lola.“

Souhlasně přikyvuji. Afi miluje nesnadná jídla. A připravuje je jako nikdo v Galaxii.

„Dobře, Bale. Odnese všechno do rybí kuchyně,“ velím, už v pracovní horečce. Na její pohyb je hezký pohled. Dlouhý, na konci rozdvojený ocas, pokrytý malými modrozelenými šupinami, půvabně balancuje a vyrovnává rychlé kroky vysokých, poněkud ptačích nohou. Tělo je pružné, skoro ženské, ruce útlé, krk štíhlý. Afi má hezkou malou hlavu s jednoduchým profilem, velké tmavé oči, úzký nos a výrazná ústa s jedním kostním plátkem místo zubů. Perleťová, jemně šupinatá kůže se leskne půvabnou zelení. Vlasy, vlastně střepec dlouhých, jemných, jakoby želvovinových per, mají temně tyrkysovou barvu, přecházející na koncích v ultramarínovou. Když se Afrodita pohybuje, účes tiše klope jako zvonečky.

Ale nenechte se ani náhodou zmást půvabným vzhledem. Afi je skvělá, tvrdá ženská. A dokonalá šéfkuchařka.

Známe se dlouho a máme se moc rádi. Přesto jsem se nikdy nedozvěděl, jakým zázrakem ji vychovali lidé. Nemá v tom směru žádné traumatizující vzpomínky, při dotazu pokrčí rameny a řekne:

„Normálně, jako otec a matka.“

Celá Afi.

Kdysi se pokoušela zpívat v barech, ale skončilo to špatně. Nakonec pochopila, že ve skutečnosti miluje vaření. Vzpomínám si, co to bylo za nadělení, když náš předchozí manažer, bohužel Ještěr, ji slyšel, jak si v kuchyni brouká. Bože, to byla přímo katastrofa. Samozřejmě okamžitě zešílel štěstím. Navzdory mým četným intervencím pod hrozbou vyhození z práce ji donutil k recitálu u nás v Kometě. Bohudíky komornímu. Tehdy jsem se utkal s Profitem tak, že jsem málem praštil práci. Ale i Profit občas nevidí dál než do své vlastní kapsy plné prachů.

Takže dostali to své umění.

Stačila zazpívat tři písně. Při první hosté ztuhli nad talíři, nejedli, nemluvili, jen na ni zírali a tiše ječeli nadšením. Zdálo se, že upadli do transu jako myši před kobrou. Na začátku druhé někdo omdlel. Na konci se dva vážení politici vrhli na sebe a začali se ohrožovat rybím příbo-

rem. Při další se známý umělec se vzlykáním a křikem z lásky k Afi pokusil podříznout si krk. Naštěstí pro sebe i Kometu k tomu použil dezertní lžičku. Odzbrojili ho a odvezli do nemocnice dříve, než ji stačil polknout.

Trvalý profit se nám samozřejmě neomluvil. Zato dal mně i Afrodité pořádné prémie a ubohého Ještěra nahradil Hliněným antracitovým odštěpkem.

Díky mu za to.

Napadla mě bláznivá myšlenka pustit Afi na Šutra. Ať ho okouzlí svým zpěvem, a ten kretén bude náš. Ovšem hned jsem si vzpomněl, že živé krystaly hystericky nenávidí normální hudbu i všechny uspořádané zvuky. Prý uvádějí jejich krystalickou strukturu do nepříjemných vibrací. Bože, dobře, že jsem nepožádal Afroditu o árii. Vážený pan Bar by se mohl rozletět na tisíc pobouřených kousíčků a to by teprve bylo tóčo. Ministerští právníci by nás dokonce mohli obvinít z vraždy.

Zatracený den. Kéž ouřady vezme đas.

*

Pohlížím na svou obrovskou kuchyni. Velká hala s valem klenbou připomíná kuchyni. Nebo podzemní továrnu na tajné zbraně. Uprostřed kypí strašlivé kotle bemařů. V nich se klohní a ohřívají spousty polévek, zasmažek, gulášů a omáček. U jedné stěny šlehají pekelné plameny ohnišť. Hned vedle dýmají pece. U sporáků, žhavých jako nitro supernovy, se hemží moji kuchaři. Skupina dokonale zorganizovaných darebů. Kuchyňský gang, kterému velím. Atilla vařících Hunů.

Samozřejmě, každý z nich je blázen. Dodejme, že blázen ozbrojený soupravou nejostřejších, nejvražednějších nožů, direktivami Mezigalaktické unie přísně zakázaných, při pohledu na ně by citlivější úředníci ihned omdleli. Archistrategus už nevypadá nejlíp. Schovává se za mými zády a pořád usilovně píše. Mezitím každý pracovník provádí zvláštní šavlový tanec na prostoru menším, než je hi-

bernační kabina kosmického trajektu. Obávám se, že některý něco provede. Vrhne se s řevem na kolegu, který mu vzal sekáček nebo posunul krájecí prkýnko. Předvede ukázkou šermu s paličkou na maso a filetovacím nožem. Sehraje scénu pitvání mrtvoly nebo se prostě pustí do rvačky.

Jsou schopní všeho.

Samozřejmě, je to běžné chování personálu každé kuchyně. Ale dnes bych dal přednost tomu, aby se obešli bez podobných rituálních výstřelků. Nejraději bych Bara odtud odvedl. Může se to podařit, už stačil nepěkně zmodrat.

„Je to maso?“ ptá se vyděšeně. „Mrtvola nějaké živé bytosti?“

„Ne mrtvola, ale maso,“ vysvětluji.

Krucí, tato kontrola se mi líbí čím dál míň.

„Budete to vnášet do organismu? Neživé zvířecí tkáň?“

Ne. Živé tkáň kreténa. Nu což, musím zachovat trpělivost. Ten dobytek se ani nepokusil dozvědět, jak se živí většina ras ve vesmíru? Neslýchané!

„Po patřičné úpravě a tepelném zpracování, samozřejmě ano. Tak se udržujeme při životě. Jídlem. Příprava masitých pokrmů vyžaduje umění a patřičné školení. Aby se maximálně využily výživné složky a zdůraznila výjimečná chuť jídla.“

„Offf!“ úpí ošklivostí. „Taková hrůza! Ještě dobře, že brzy bude možné omezit toto děsivé barbarství.“

Hej, to zní podezřele.

„Co máte na mysli?“

„Vyváženou syntetickou stravu,“ odpovídá okamžitě.

Ošklíbám se. No ovšem. Posedlý idiot. Bože, proč se ti všichni derou k moci? Tento svět je špatně organizovaný.

Snažím se co nejrychleji odvést chytrolína z této části kuchyně, ale nejdříve musím projít sektorem, kde pracují Hlízy.

Vegetani působí jako bourači masa. Velcí, urostlí, s rameny jako betelgeuzanský medvědník, s půvabem peripter poletujících nad vlnami krájejí, filetují, vykostují

a dělí maso. Tvoří skupinu nejzdegenerovanějších, nejbezhlednějších kuchyňských pirátů, jaké nosí planety. Je to pohled patetický i krutý, jako zahákování pirátů. Velké pláty masa, červené, fialové, bílé, zlaté i modré, jako abstraktní mobilní sochy, se kroutí a oddělují od báze kostí, zalité krví nejrůznějších barev. Černá krev zalévá modré maso lukianských buvolů. Aldebaranského řvoubyka skrání smaragdové kapky. Polyhoňka ovčí se rozevírá v perlových pablescích. Jeleník z Betelgeuzu vypadá jako zlatý květ pokropený šarlatem. Jemné fialové pláty ori-
onské narvalnice se při vykostování zbarvují žlutě.

Velké pokroucené tlapy Hlíz upravují nejdražší maso s obratností a láskou.

Žádná rasa nemá tak fenomenální řeznický talent jako rostliny. To jsou rození mistři nože a sekáčku. Víím, co říkám. To, že metabolizují hnijící organickou kaši bohatou na minerály, s tím nijak nesouvisí. Vedoucí směny Petržela, velký Hlíza s barevným šátkem uvázaným pirátsky na hrbolatém čele, zvedá na pozdrav ruku.

V pořádku, šéfe. Všechno jde výborně.

Odpovídám pokývnutím hlavy. Určitě to jde dobře. Ostatně na všechno dohlíží neúnavný Sinus U, můj zástupce v oboru masa.

Uf, konečně odtud můžu odejít. Podle toho, jak inspektor pohlíží na vnitřnosti, kosti a krev, mám potíže už teď. Šutrák mezitím zuřivě zapisuje.

„Pane Ivene, jsou pracoviště sterilní?“

Sám jsi sterilní, balvane.

„Nejsou,“ odpovídám nerad, a Bar růžoví nadšením. „Nemůžou být, inspektore. Ale ujišťuji vás, že splňují všechny unijní normy.“

„Hmm,“ zamručí a rozhovor končí.

Řídím své malé vznášedlo, v Kometě nazývané kapitánským můstkem, k pracovištím se zeleninou. Pásky zmuchlaných řas, polypovitá zelenina z pásu Orionu, květenství jedlých lián z Aldebaranu, rajčatovce, chlupaté a děsivé artyčáky, vypadající jako rozcuchaní ježci, hromotník z Liry,

laudijský punčový pěnič, zelenolisty, mořský salát z Eleusis a pláty černolanýžů z Jugotu uložené do půvabných kompozic by nadchly každého malíře zátiší.

Tady společně loupou, sekají a odpeckovávají Ještěři, Mackarové a Plyšáci. Neobejde se to samozřejmě bez drsných žertů, hloupých jízlivostí a krátkých hádek, které utichnou, jakmile se na podlaze objeví pruhovaný stín zábradlí kapitánského můstku.

Všechno jde dobře, šéfe. Pod kontrolou, šéfe.

Doufám, že je Bar konečně spokojen, ale pletu se.

„Rostlinná bílkovina,“ povídá. „Tedy něco, co mělo přímý kontakt se zemí, je to tak? Opravte mě, jestli se mýlím, ale některé z těchto rostlin se zřejmě nalézaly pod povrchem půdy?“

Škoda že se tam nenalézáš ty, pitomče.

„Ano. Rostliny mají něco, co se nazývá kořeny. Obvykle jsou pod zemí.“

„Toho jsem se obával,“ pronáší zlověstně a úporně tuká do klávesnice.

Pomoc. Asi už brzy nevydržím a uškrtním toho dobytka vlastníma rukama. Jenže jak se škrtí kámen?

Odbočuji za roh.

Nyní hlavní kuchyně. Je to království Zeleného potrhaneho střípka, mého prvního zástupce. Tady se dusí, smaží, peče, vaří, flambuje, obaluje, marinuje, nakládá do octa, galvanizuje, krystalizuje a chemicky přeměňuje všechno, co je ve vesmíru jedlé.

Obrovská kuchyně funguje jako nejlepší křižník Galaktické armady. Každý zná své místo i úkoly. Kuchaři se pohybují plynule, klidně, přesní jako ozubená kolečka složitého mechanismu. A nade vším bdí vysoký běžový Plyšák se sametovou srstí a stejným hlasem. A s ocelovou pěstí.

Ale dnes nemůžu pyšně přihlížet, jak to Střípek skvěle zvládá.

„Šéfe?“ skřehotá neklidně interkom. „Máme problém.“

„Co je?“

„Zebro.“

Tato odpověď úplně stačí.

Jasně. Divné, že ne dřívě. Zato v přítomnosti toho ztraceného Šutra. Paráda.

Dávám si pořádný doušek selenské whisky, kterou mám při střídání po ruce. Bar pohlíží na lahvičku s podezřením, přestože je na ní zřetelný nápis: „Pracant. Vitaminizovaný energetický nápoj.“ Směřuji vznášedlo k pracovišti nejtalentovanějšího a nejnesnesitelnějšího specialisty na studený bufet, jakého jsem kdy měl.

*

Zebrův stan se zmítá jako vlny magnetické bouře. Mine snad sekunda, a S'mm-až, obstojný kuchař pracující v Kometě už třetí sezonu, vylétá jako špunt šampaňského a s třeskem chitinu padá na podlahu.

Shromážděný houf pracovníků rozhněvaně mručí. Oktopusanka, na kterou si nepamatují, přikládá namočený hadřík ke krvácejícímu nosu Prada Alikanta Mendozy, vynikajícího odborníka na grilování.

To není dobré. I proto, že Archistrategus pořád přihlíží. Zato hodnotitelsky a ironicky.

Přišel čas na další doušek whisky a zkoušku mého mediálního talentu.

S'mm-až se zvedá z podlahy a tře si zátylek.

„Chtěl jsem ho jen uklidnit, ale praštil mě kastrolem do hlavy,“ stěžuje si při pohledu na mě.

Sestupuji z můstku a opatrně se stavím do určité vzdálenosti od syčícího, zmítajícího se stanu.

„Zebro?“

Odpovídá mi ticho, ale záškuby látky se poněkud uklidňují.

„Zebro, to jsem já. O co zase jde?“

Plachta se vybouluje, potom vybuchuje směs zuřivého syčení a hvízdání.

„Mluv intergalakticky, chlape. Ničemu nerozumím.“

Z trhliny látky se náhle vynořuje hlava s purpurovým zobanem, patřící mistru zákusků. Oči mu zuřivě planou, po bílé pleti plují zřetelné propletené linie, připomínající vzor na těle zebry. Fialové.

Mizérie. Opravdová mizérie.

Zebro nejen zuří. Přímo šlí.

Ustupuji ještě o kousek. Reflexivně.

„Nahlížel tam!“ skřehotá stěží srozumitelně. „Díval se, jak krájím ježkohlže.“

„To je lež,“ protestuje Mendoza.

Kvůli rozbitému nosu zní jeho hlas stejně idiotsky jako Zebrův akcent. Máme zde skutečné představení nového divadla. Už chybí jen to, aby někdo skákal po stolech, řičel a pomazával se smaženými vajíčky ve jménu vysokého umění.

Bufetový odborník vytahuje zpod plachty prst ukončený drápem a míří na společníka od grilu s takovou zuřivostí v hlase, jako kdyby držel v tlapě paralyzátor nastavený na maximum.

„Nahlížel, úchylák! Perverzní hajzl! Šéfe, díval se, jak připravuji jídlo!“

V Zebrových zřítelnicích je takový děs, že je mi ho líto.

Právě v tom totiž tkví podstata neřešitelného problému. Nikdo z nás neví, z jaké planety Zebro pochází ani jak se vlastně jmenuje. Jeho přezdívka pochází od pruhovaného vzhledu, pokud je klidný, zbarvuje pruhy žlutě a oranžově, a když znervózní, červeně a fialově.

Jedno je jisté. V jeho rodném světě je jídlo a příprava stravy naprostým tabu. Zakázaná, intimní sféra. O jídle se nesmí mluvit, veřejně ho připravovat, nabízet někomu nebo se přiznávat k pocitu hladu. To je záležitost stydlivá, naprosto soukromá a pečlivě skrývaná. Veřejné vaření je víc než obscénní. Je ohavné. V nejvyšší míře odsouzeníhodné. A perverzní.

Problém je v tom, že Zebro má talent. Neobyčejný, výjimečný kulinární talent. Zbožňuje vymýšlení jídel. Je vynikajícím kuchařem, a pokud jde o studený bufet, nemá

sobě rovného. Je to zatracený génius. A ve vlastních očích strašný úchylák.

Z toho, co vím, nešťastný Zebro musel z vlastní planety s ostudou uprchnut. Nic ho tam nečeká, jen hanba a pomsta rodiny pohaněné jeho zločinem.

Zebro je kuchyňským vyvrhelem. Vesmírným páriou s mimořádným talentem.

Je hrozně smutné pohlížet na jeho zoufalý ošklivý obličej tepající fialově pruhovaným pobouřením.

Nevím, jestli takoví jako on pijí, ale asi ne, protože jinak by se už dávno stal alkoholikem. Když jsem spatřil Zebra před dvěma či třemi sezonami, vypadal a choval se jako poslední somrák. Vrak na úplně smutném a rozměklém konci existence. Zlomený zoban, neupravené opeření, třesoucí se ruce, děsivě prázdňý pohled odsouzenec. Začínal pracovat v dobrých restauracích, ale všude nakonec psychicky selhal, neustále vyvolával spory, výtržnosti, začínal rvačky a ničil atmosféru. Přitom v restauraci je souhra personálu nadřazenou záležitostí. Netvrdím, že se musí všichni milovat. Ale měli by dokázat přinejmenším spolupracovat. Ovšem se Zebrem by nedokázal strávit večer u hrnců ani personál pekla. Nešťastník tedy končil v pořád horších špelunkách. A pořád častěji odporoval nevhodným spolupracovníkům. Koneckonců je kuchař, nikoli boxer nebo hrdlořez. Když jednou po bitce v dalším pajzlu skončil na delší dobu s prasklým zobanem a vnitřním zraněním, uvěřil, že spadl na samé dno stoky.

A co hůř, byl přesvědčen, že ho čeká oprávněný trest za zpronevěření se tradičním hodnotám.

Nebýt specifické fyziognomie, určitě bych ho nepoznal, když přehraboval odpadky Komety. Poskytl jsem mu však šanci přijetím do práce v kuchyni, protože jsem ho už znal a věděl jsem, jaké zákusky připravuje. Laudyjský hadovec uzžený v kouři růžokeřů z Aldebaranu, podávaný v huspenině na základě selenské třistaleté whisky, nejvybranější jídlo minulé sezony, je Zebrův vynález. A přestože šéfové jiných putyk posílali do Komety špióny, lichotníky

a úplatné kulinární kritiky, podpláceli, vyhrožovali a nadávali, nikdo nedokázal napodobit unikátní chuť tohoto předkrmu. Už vidím, jak krčíte rameny, karapaxy, chapadly nebo co vlastně máte. Pť, v každé pořádné restauraci se najde něco podobného. Jistě, nyní si můžete dát hadovce doslova všude. Ale ten jediný, neopakovatelný, je servírovaný jen u nás. Všude jinde jsou jen laciné napodobeniny. Věřte mi, rozdíl je takový jako mezi baterkou a supernovou.

Přišel jsem tedy na nápad se stanem a občas dovoluji Zebrovi, aby si zařádl a vyvolal scénu. Takovou jako teď.

„Poslyš, chlape,“ vysvětluji trpělivě jako laborant pěstěnému hovězímu. „Vím, jak je ti těžko. Ale Mendoza se určitě nechtěl dívat na tvé předkrmy. Prostě ti přinášel chybějící ingredience. Plátno zvedl proto, abys je mohl převzít. Jasně?“

Zebrovo hudrování připomíná zvuky vařícího bemaaru.

„Intergalaktickým,“ připomínám.

Můj bufetový specialista svítí fialovou a šarlatovou, ale jeho hlas zní hodně smutně.

„Šéfe! Díval se! Přísahám!“

„Polil ježkohlže olejem z Eleusis!“ vykřikuje najednou Prado Alikante. „Vždyť to mohlo vybuchnout!“

Vrhám na svého grilmana vražedný pohled. K řasu, všichni tady vědí, že na Zebrovy triky se nesmí dívat. Ani kdyby byly cirkusové.

„Mendozo, později si promluvíme,“ povídám ledově, protože Zebro se opět začíná třást a vysouvat drápopité prsty.

„Přiznal se! Sám se přiznal, deviant jeden,“ skřehotá.

Okamžitě propuká vřava. Něco chce říct i S'mm-až, Oktopusanka a několik dalších svědků. Za chvíli zde vypukne opravdová hádka, a možná opět dojde na násilí. Bar se zbarvuje dorůžova spokojeností.

„Rvačka,“ povídá zálibně. „Rvačka v kuchyni v pracovní době. Co si o tom myslíte, Ivene? Bude dobře vypadat v hlášení? Zajímá mě, jestli na kvalitu vztahů v restauraci

má vliv demoralizující přítomnost jatečného masa, nebo osobnost šéfa. Samozřejmě, kdyby se zde podávala vhodná strava, k ničemu podobnému by nedošlo.“

Ryzí svině.

Musím okamžitě ukončit hádku. Jinak mě v tom svém milovaném hlášení natře tak, že se nikdy neumyji.

„Dost!“ pronáším ledově.

Nastává naprosté ticho. Promluvila Autorita.

V tomto případě já, pochopitelně. Šéf. Poslední instance. Dobře chápou, že kdybych se nyní rozhodl vyhodit Zebra, Mendozu, oba naráz nebo i všechny účastníky incidentu, případ skončí. Bude zameteno. Trvalý profit ani nemrkne a okamžitě podpoří proceduru „noha– zadek–dveře“. To je nepsané právo velitele tohoto kuchyňského křižníku. Šéf rozhoduje o všem, co se týká kuchyně.

„Vraťte se do práce! Jídlo se samo nepřipraví. Hosté čekají. Došlo? Čekají na jídla, která musíte okamžitě servírovat! Jste posádka Plačtivé komety, a ne nějaké špinavé, zapadlé putyky, takže je to nepřípustné. Chci vidět, jak svištíte do práce jako lukianské trajekty nad kosmodromem. Pohyb! Mendozo, omluv se Zebrovi. Zebro, omluv se Mendozovi a S’mm-ažovi. V budoucnu se obejděte bez facek. Chybělo málo, a shodili byste jídlo na podlahu.“

Mumlají omluvy a já vystupuji na můstek. Obličej zákuskového specialisty má nyní nazelenalé pruhy studu. To je dobře. Snad už trochu vychladl.

Inspektor se motá mezi pracovníky, vyptává se a něco škrábe do notesu. Právě pozorně poslouchá Mendozovu pravdu, růžový vzrušením. Možná je to dobře, protože opět cvrliká interkom.

Zatracený den.

*

„Herme?“ Strípkův hlas. Ustaraný. K čertu, je pořád huň.

„Co je?“

„Přijeli Žampíci. Asi bys sem měl rychle dorazit.“

To je konec. Prohrál jsem. Bože, za jaké hříchy? Vždyť se jen snažím řádně dělat svou práci.

Otáčím můstek směrem ke skladu. Bude lepší, když nás nikdo neuvidí. Hlavně ne ten všivák Bar. Kriste, opravdu to bude lepší. Jinak je skutečně po mně.

Musím se tvářit zoufale, protože ke mně okamžitě přistupuje zneklidněný Zebro.

„Šéfe, omlouvám se. Příště se udržím, přísahám.“

„O to nejde,“ šeptám zlomeně. „Střípek má nečekanou návštěvu Jugotů. A ten všivák mě neopouští ani na krok. Rozumíš, co to znamená?“

„Krucí! To je věc!“ kvílí Zebro, ale hned nabývá odvahy. „Neboj se. Postarám se o něho. A ty uháněj do skladu, šéfe. Povím mu, jak skvěle dbáš o zájmy pracovníků. Budu žvanit do úmoru o tvých vlastnostech. A taky připomenu dobré vztahy s odbory. Netrap se, šéfe. Mám o čem mluvit. Potom se ničemy zbavíme. Někdo zaběhne pro Odštěpka a on se o toho Šutra postará.“

„Díky, Zebro.“

Neříkám, že jsem se uklidnil, ale můj specialista na předkrmy je už u kontrolora a začíná klapat zobanem. Přitom drží tlapu na šutrově rameni, aby se nemohl hnout. Mám jen chvilíčku na to, abych zmizel. Chvilí, setrvej aspoň trochu.

Střípek si s houbami neporadí. Nevím, jestli si poradím já. Začínají se mi třást ruce. Jugoti jsou nebezpeční lum-pové. Jestli mě kontrolor nachytá s nimi, bude to konec. Ostatně je docela možné, že v tom případě zabijí nás všechny. V zádech mi mrazí a začínám se nervozitou potit. Srdce mi buší jako palička do masa. Jestli něco zvo-rám, probudím se na druhé straně duhy. Ale vůbec se mi nechce umřít. Přísahám.

*

Princip je prostý. V Kometě podáváme jen hloupé maso. Je ho všude spousta a umí být opravdu vynikající. Sen-

zační. Kouzelné. Vybrané a neobvyklé. V každé pořádné hospodě hloupé maso vedou. Ukaž mi šéfkuchaře, který je natolik blázen, aby porušil tento princip a předložil hostům jídlo, které by se před vhozením do kotle vyznačovalo třeba jen stopou vědomí.

S jedinou, absolutní výjimkou.

Samozřejmě se jedná o Žampíky.

Přesněji o houbovitě obyvatele planety Jugot. Vaše milované, s nesrovnatelnou chutí, hromsky drahé, vražedně chutné černolanýže.

Ano, vím, hrozný šok, že? Skoro každý, kdo snědl alespoň maličký plátek voňavé neopakovatelné houby s hodnotou převyšující nejcennější poklady vesmíru, v podstatě snědl kadáver, gangstera zabitého v rámci vyřizování účtů mafie.

Žertuji? Je to jen ponurý vtíp praštěného šéfa celebrity?
Ne.

Lžu, abych si zajistil patřičnou slávu?

No jasně.

Bojím se, že mi Žampíci zavřou ústa navždy?

Trošku, ale rozum mi říká, že bych tím přiznal, že mám pravdu, takže budu raději sedět tiše.

Riskuji proces a mnohaleté vězení?

Samozřejmě.

Nejen já. Každý, kdo podává opravdové černolanýže. Tedy většina opravdu vynikajících šéfkuchařů, kteří se ve své věci vyznají. Přísahám. Ale ať se mi někdo pokusí cokoli dokázat. Struktura legálně získané, stopou myslí nenakažené houby je identická jako u jejího vědomého příbuzného. Vypadá dokonce úplně stejně. Jenže hloupý černolanýž roste a nikomu nevádí, možná právě proto nemá ani polovinu oněch chuťových hodnot jako bratři gangsteři, a bratři gangsteři z Jugotu jsou opravdovou skvrnou Galaxie. Teroristické atentáty, vraždy, Unii zakázané obchodování se zbraněmi, drogový trh, vymáhání, únosy, prostituce, obchod se samicemi, prodej bytostí včetně dětí na orgány, k lovu, do mučičren a pro jiné ohav-

né zábavy zvrhlíků z celého vesmíru, nelegální obrat s klony, výkupným a vydíráním je běžná činnost každého Žampíka.

Proto nemám výčitky svědomí. Opravdu nemám.

Připravím a předložím každého mrtvého Jugota. V podstatě je to totiž jen zatracená houba.

Horší je, že zpracovat mrtvolu přijíždějí jeho velice živí kumpáni. A pohřební ceremonie končí kapotážovou omáčkou nebo salátem Centauri se snadno může proměnit v krvavou řež. S účastí mých pracovníků i mojích.

Žampíci z Jugotu jsou hloupí, urážliví, krutí a závistiví. Můžu to směle tvrdit, protože se to stejně nedozví, jelikož co je vesmír vesmírem, žádný Žampík se nikdy ne naučil číst. Zato střílet umí všichni.

Když jsem dorazil do skladu zeleniny, Potrhaný střípek byl nervozitou už tak naježený, že připomínal chlupatou kouli nacpanou násilím do obleku. Jugoti byli tři. Všichni s bouchačkami namířenými na mého zástupce. Hrozivě loupali očima zpod vrásčitých šupinatých klobouků. A zřejmě neměli nejlepší náladu.

„Avalé skončil na mých panožkách,“ vrčí výhrůžně největší. „A víš, kmetíku, jak zněla jeho poslední slova? Pamatuji si je jako dneska. ‚Nedovolte mě usmažit.‘ Chápeš? Žádné smažení.“

„Jen klid, pánové,“ koktá Střípek. „V pořádku, osobně dohlédnu, aby byl nanejvýš blanšírován.“

Klik. Pojistky paralyzátorů se přesunují do polohy „okamžitá smrt“.

„Žádné blan... cosi! Copak se vyjadřuju nepřesně, chlupatá kupo hoven? Bez smažení!“

Okamžitě poznávám toho Žampíka s tlamou rozbrázděnou jizvami. Je to Konsenkrace, nejlepší spoušť a pravá panožka samotného Tabua, šéfa Jižní strany. Tupá stará houba.

„Vítej, bratře,“ pronáším už od dveří s rizikem zmíněné okamžité smrti, pokud se mu z překvapení cukne panožka. „Kéž je tvé podhoubí pořád silné a plodné.“

Konsekrace na mě zírá rozostřenýma bledýma očima, nic nenaznačuje, že vůbec pochopil, co jsem řekl. Houby přemýšlejí hodně ztěžka.

„Herm Iven? Šéf?“ skřehotá tázavě.

Byl zde už několikrát a pořád mě stěží poznává. Někteří ježtkomlži vypadají bystřeji.

„Šéf,“ souhlasím spěšně. „Který přísahá, že blanšírování znamená prostě polití horkou vodou.“

„Řekl jsem, žádné smažení! Avale nechtěl do tuku!“

Vesmíre, trpělivost, prosím.

„Jen horká voda.“

„Nu,“ přitakává hloupě Žampík s podezřele žlutým kloboukem. „Voda se vaří, ne? Bez vody podhoubí vysychá a vůbec...“

Tady mu končí nápady. Proboha, kdo vymyslel, že nejsou hloupým masem?

Střípek se poněkud uvolnil, přesto je dál pořádně naježený.

„Když tedy víme, jak si váš vážený bratr přál být upraven, dovolíte, abychom ho odnesli do kuchyně? Samozřejmě s veškerou úctou.“

Konsekrace k němu otáčí zjizvený třeň.

„Ty chlupoune, žádné vymýšlení. Prachy předem. Tabu nám dobře vložil do klobouků, co dokážou takoví jako vy. Šejdíři.“

Otázka peněz je vždycky choulostivá, spěšně sahám do kapsy a opět slyším nenáviděné „klik“ paralyzátorů. Tři Jugoti na mě svorně míří. Bezedné hlavně bouchaček vypadají jako černé zlověstné oči. A přísahal bych, že je v nich víc inteligence než v očích Žampíků.

Cítím, že mi kolena nepříjemně měknou. Ještě okamžik, a upadnu. V hlavě pocítuji šumění a zvláštní lehkost, jako kdyby mi někdo nalil do lebky láhev šampaňského. Bože, Žampíci na mě míří zbraněmi. Jestli se některému zachvěje panožka, zůstane ze mě jen marmeláda. Do krku mi stoupá hořká žluč. Asi se hned poblíju strachem. Milovaná prozřetelnosti, prosím, vytáhni mě z toho. A ani za nic sem

nepřived' tohoto praštĕného Šutra. Kĕž ho Odštĕpek provede všemi sály. Kĕž ho Afi zlikviduje zpĕvem. Kĕž se mu objeví vada na výbrusu. Kĕž ho trefí šlak. Jenom, prosím, tady ne. Jenom ne tady!

„Klídek, bratře v podhoubí. Jen sahám pro peníze. Nemůžu vám zaplatit, jestli nevyndám peníze z kapsy,“ zní můj hlas ponĕkud cize a chraptivĕ.

Lhal bych, kdybych nepřiznal, že se bojím. Každý by se bál, kdyby stál před popravčí četou tvořenou třemi praštĕnými, mentálně zaostalými houbami, naprosto bez morální páteře.

Stojíme tak bez hnutí, ztuhlí jako starý hologram, a čekáme, až tři rezavá ozubená kolečka, která makají v mozku Konsekrace, konečně zaskočí, a stará houba pochopí, co jsem řekl. Kadáver leží u našich nohou a vylučuje úchvatnou vůni opravdového černolanýže z Jugotu. Jen Střípek je opĕt chlupatý jako plyšový míša.

„Smím vytáhnout prachy? Pomalu a klidně.“

Nic. Prázdné nemyslící bulvy, bledĕ jako oka na bujónu. Můžeme tu tak trĕt, než hvĕzdy zmizí.

Polykám nervózně sliny a opatrnĕ vytahuji soubor stříbřitých bankovek, které jsem ráno prozíravĕ vyndal ze sejfu Trvalého profita. Na drobná vydání.

„Sedmnáct tisíc astro,“ povídám. „Tolik, kolik posledně požadoval Tabu. Poctivá cena, pánové.“

Žampíci otevírají bezzubá ústa. Jakási struška stĕká Konsekraci po třeni. Mlčí. Fatální, pokud budou chtít přepočítávat. Neskončí do příští stĕedy.

„Éééé,“ bečí nažloutlý. „Nevyndáme ty kamínky, které nám dal otec?“

Konsekrace mrká poloprůhlednými blanami víček.

„Hele, žlutej, nedĕlej chytrýho. Naval kamínky.“

Mladší Žampík sahá pod klobouk, chvíli se přehrabuje mezi lupeny, až nakonec vytahuje pomačkaný váček plný drobných kamínků. Vysypává je na dno skladu, naĕž znehybní.

Konsekrace a druhý Jugot se rovněž nehýbou. Asi jim zase došly nápady. Čekáme. Zdá se, že jim budu muset pomoci.

„Prosím, houbobratře.“ Vytahuji svazek bankovek a vkládám jej do panožky starého Žampíka. „Přepočítej si přesně, jestli souhlasí počet papírků a kamínků.“

Jsem v bezpečí, protože v Profitově trezoru ležely dnes samé tisícovky. Ocitl bych se v nemilé situaci, kdyby tam měl pětistovky nebo dvoutisícovky, bože chraň.

Konsekrace klade peníze na podlahu a hra začíná znovu. Jak napočítat do sedmnácti? Je udivující, že tato tupá stvoření otrásají celou Galaxií. Asi je ovládá nějaké mystické zlo. Předvěké nestvůry z hlubin vesmíru nebo co?

Bezradně míchají penězi a posunují kamínky po podlaze. Beznaděj. Opět potřebují pomoc.

„Neuděláme to tak?“

Podřepnu vedle žlutáska, pečlivě rozkládám bankovky po zemi a potom na každou z nich pokládám kamínek. Vzniká něco jako sedmnáct chlebiček s oblázkem. Paráda. A je po problému.

Tři Jugoti ohromeně tuhnou. Ta-dam! Souhlasí! Kameny i peníze našly své místo ve skládance. Velké podhoubí budiž pochváleno.

No dobře, chvíli trvá, než pochopí, že všechno souhlasí. Přinejmenším natolik, že mě začínají bolet nohy a Strípkova srst je opět hladká a sametová.

Nyní na inspektora upřímně kašlu. Svatě věřím, že všechno jde výborně. Odštěpek ho zmátl tak, že na mě úplně zapomněl. Všichni na mě zapomněli. I smrt. Jsem největší, nejmazanější šéf v Galaxii. Jsem neprůstřelný. A mám k dispozici celou hromadu štěstí.

Žiju! Dobrý bože, žiju! Platí snad ještě něco víc?

Mrtvý Agape zavání tak intenzivně, že začínám mít hlad.

„Ééé,“ vrčí Konsekrace. „Tak dobrá. Souhlasí. Ale jestli vás něco napadne, tak...“

Potrásá významně paralyzátorem. Žlufásek sbírá peníze i kamínky, vkládá je do váčku. Starý vytahuje panožku, potom vkládá balíček pod klobouk.

„Iniciaci, Umývači, jdeme. Otec čeká.“

Odcházejí bez rozloučení nebo jediného pohledu. Každý ví, že Žampíci pohrdají každým, kdo není houba. Za zvláštní jména vděčí misionářům. Ta a několik stovek marinovaných hlaviček je všechno, co zůstalo po skupině statečných duchovních, kteří se odvážili přiletět na Jugot s dobrou zprávou. Je úplně jedno, jakého náboženství a vyznání. Málokdo ví, že Žampíci mají svou vlastní víru. Uctívají Velké podhoubí, které jednoho krásného dne exploduje a spolkně celý vesmír. Pak nastane věčná tma a vlhkost. Velice sklepní nápad. Počet mučedníků mezitím znepokojivě narůstal, až byl nakonec nařízen úplný zákaz letů na planetu Žampíků, a každý, kdo se tam vydá, je automaticky pokládán za sebevraha. Ale to zkrotilo choutky jen těch misionářů, kterým víra brání nasazovat vlastní život. Vyznavači Velkého černého rovnoběžnostěnu nebo arkturiánské církve Šedé husy šedé usilovně přistávají na Jugotu a ve sklenicích s marinádou.

Je to stará tradice. Připadá mi, že mnoho mučedníků končilo podobně kulinárně.

Jakmile nám Žampíci zmizeli z očí, ukazují prstem na kadáver.

„Střípku, dohlídni, aby se ten ničema dostal do jídel s *raclette*, nejlepším zrajícím sýrem z pásu Lyry. A předtím ho pořádně osmaž.“

„Jasně, Herme.“ Můj zástupce se široce usmívá. „Osobně dohlédnu, aby ze všech stran zezlátl.“

„Kde je?! Kde je Iven?“ ozývá se za dveřmi zuřivé ječení. „Jak to, že to nevíte?! Vždyť je to váš šéf!“

Nenahraditelný Bar. A tady na podlaze leží mrtvý Jugot. Mrtvola v kuchyni. To je horší než mrtvola ve skříni. Půjdu sedět. Do konce života se budu dívat na svět zpoza mříží. Možná dokonce dostanu do cely každé ráno novi-

ny a čerstvou kávu. V Unii se dbá na věžňovo pohodlí. I návštěvy časem budou. Jednou ročně. Bože na výsostech! A já, debil, jsem se tak radoval, že žiju. Jasně, Ivene. Budeš žít. Zavřený navždy v unijní cele velikosti trouby na pečení, splňující všechny patřičné normy. Brečel bych. Asi hned omdlím. Kéž okamžitě zdechnou všichni Jugoti. A úředníci ministerstva výživy. Jsem tak vyděšený, že nemůžu popadnout dech. S děsem v očích pohlížím na Střípka. Připadá mi, že je úplně omámen, jako kdyby nechápal, co nás za chvíli čeká. Panicky se rozhlížím po skladu. Není tu nic, čím by bylo možné kadáver zakrýt. Ani místo, kam by se dala nacpat velká nešikovná houba. Pod regály s ubrusy na prostírání se nevejde. A potom vůně. Všudypřítomná silná vůně černolanýžů.

Pokud utečeme zadním vchodem, mrtvola zůstane, a všechno stejně vyjde najevo.

Nedá se nic dělat. Oba s Plyšákem jdeme ke dnu. V návalu zoufalství popadám nějaký velký kastrol. Až sem vstoupí, praštím ho do hlavy a pokusím se ho omráčit. Jenže jak, k ďasů, omráčit kámen? To je jedno. Zkusím to. Třeba uspěju. Možná ten debil pukne v půli, a všichni odpřisáhnou, že to byla nehoda. Třeba krávy létají a šéfkuchaři jsou divotvůrci. Potom utečeme a... tady mi docházejí nápady. Stejně nás chytanou. Dva pitomé vrahy potloukající se módními lázněmi. Nic si nenamlouvejme. Jako ryba na poušti. Ruce se mi třesou tak, že pouštím kastrol. „Cink!“ zařinčí to.

„Co to bylo?“ ječí za dveřmi zuřivě Bar, a já už vím, že můj život končí. Sbohem, sladká svobodo. Můj kuchařský tanec skončil.

Střípek se třese a opět se nafukuje v chlupatou kouli. Jsme uvaření. Na tvrdo.

Třeba nám spolupracovníci budou posílat balíčky s jídlem. Speciální menu pro šéfa v base. Mám sevřené hrdlo. Srdce velké jako dýně pulzuje v rytmu kvazaru. Za okamžik dostanu infarkt.

„Přeneseme ho,“ chřestí Střípek stěží slyšitelným šepotem. „Schováme. Pod regál.“

Je to beznadějně, protože kadáver je příliš velký, ale i tak ho chytám za klobouk a můj zástupce za třeň. Ne-
seme tělo ke stěně, pod jeho tíhou se potácíme. Hop,
hola, jede mrtvola. A my za ní. Ale, ale, jdeme do háje.
Rád bych křičel děsem, ale naštěstí mám příliš sevřené
hrdlo.

„Na toaletě?“ řičí dál inspektor. „Vždyť není doba na
koupání!“

Bože, ten zatracený specialista na výživu ani neví, co se
dělá na hajzlu?

„Nemyslím, že se myje. On jen...“ říká Zebro, ale ne-
dovím se, co jako dělám v koupelně, protože dveře se
prudce otevírají.

V potměšlém nitru skladu se náhle zjevuje Šutr mr-
kající poloprůzračnými víčky. Jugot nám s rachotem padá
z rukou na podlahu. Veden náhlým bláznivým impulzem
vrhám se na kadáver, abych ho zakryl vlastním tělem.
Střípek dělá totéž. Ležíme na houbě jako dva trosečníci na
zvláštním voru. Jasně že to vypadá špatně. To vím,
k řasu! Jenom doufám, že za chvíli omdlím strachem.
Bože, jak toužím omdlít.

„Co se tady děje?“ ptá se ohromený Bar a ve stejné
chvíli cítím, jak na mě padá tuhá naškrobená závěš bílého
ubrusu.

„Klid, šéfe,“ slyším šepot vedoucího skladu Kordy.
„Zkusím to zařídit.“

„Co to děláte, Ivene? Je to podle pravidel?“ bublá dál
ten krystalický idiot.

Srdce mi buší jako tlouček v hmoždíři. Za chvíli natáh-
nu bačkory infarktem. Vedle mě se třese vyděšený Plyšák.

„Samozřejmě,“ odpovídá zdvořile Korda. „Šéf a jeho
zástupce jen ověřují kvalitu prostírání a ubrusů.“

Polykám velký chuchvalec lepkavých slin. Třesu se tak,
že celý ubrus nadskakuje. Je mi špatně. Budu vyšívát.
Krásné vzory na čistém povrchu lnu. Promiňte, ale šéfovi
je asi špatně. Tomu blábolu neuvěří. Nemůže.

„Ééé, jak to? Zespodu?“ blekotá Šutrák.

Tón vedoucího skladu je klidný, vyvážený a absolutně přesvědčivý.

„Pochopitelně. Kontrola pouze shora by byla vážným zanedbáním. To je všeobecná praxe. Míváme přece hosty mnoha ras a druhů. Neumíte si představit, inspektore, co dokážou udělat s ubrusem. Kdyby byl nedejbože špinavý...“

Dramaticky dělá pauzu. „Je naprosto čistý, Kordo,“ snažím se normálně artikulovat slova hrdlem sevřeným strachem. „Pane zástupce, pokračujte. Já se budu věnovat váženému inspektorovi.“

Hrabu se ven. Střípek má tolik rozumu, že nevyhlédá zpod lněné plachty. Bar na mě podezíravě pohlíží. Povrch se mu leskne. Nabývá nazelenalého odstínu.

„Co je to za odporný smrad? Přece nebudete tvrdit, že nic necítíte. Zřetelně vidím husté nepravidelné výpary. Ohavné, rozpadající se fraktály. Uf, takový puch! Co to má znamenat?“ ptá se a mě znovu zalévá ledový pot.

Je po nás. Nenaletěl na Kordovu pohádku. Takový debil snad není.

„Dezinfekční prostředky,“ pronáší hladce vedoucí skladu, a když vidí kontrolorovu nedůvěřivou barvu, okamžitě dodává: „Samozřejmě plně v souladu se standardy Mezigalaktické unie. Hned ukážu patřičné certifikáty...“

„Ne, děkuji, není třeba. Můžeme se vrátit do kuchyně, pane Ivene? Nezapírám, že mě zajímá nejvíc.“

Jestli můžeme? Dobrý bože, a jak! Nejraději bych políbil Štrovu studenou kamennou líc. Prozřetelnosti, chraň idioty. Jsou tak neslýchaně potřební!

„Ano, jistě,“ souhlasím spěšně. „Pojďte za mnou.“

Když se za mnou zavírají dveře skladu, cítím se jako odsouzenec, který se utrl z oprátky. Pořád ještě nemůžu uvěřit, že všechno dobře dopadlo. Díky ti, Stvořiteli vesmíru! Kašlu na hlášení. Kašlu i na to, že mě Bar může vyhodit na dlažbu. Přežil jsem. Žiju dál. Dobrý bože, to je den. Mírně vrávorám. Nemám ani chuť na doušek posilující selenské whisky. Žaludek mám stažený do vyděšené hroudy. Dobrý týden nic nebudu jíst.

Jsem tak unavený, že mě mučí i dýchání.

Hrabu se na kapitánský můstek a odlétám do kuchyně. Pořád se mi trochu třesou ruce. V tuto chvíli by nepomohla ani láhev nejlepší whisky.

Teď už víte, proč tak zatraceně nesnáším Žampíky.

A unijní inspektoři. Hlavně je.

*

Kroužím nad svým nádherným, obrovským, živým kulinárním strojem a Bar mě provází jako zlý duch. Nahlížím do rybí kuchyně, kde Afrodita tančí svůj mistrovský tanec se sardinkami. Do oddělení masa Sinuse U, plného barevné krve, necudných žertů a filetů nádherných jako úsvit nad zálivem. Do hlavní kuchyně, kde kraluje nenahraditelný Zelený potrhaný střípek, tvůrce kouzelně rafinovaných plastik a mobilů z nejdražšího jídla v Galaxii.

Všude probíhá práce bez problémů. Nic nenaznačuje další katastrofu. A přece to bez ní nejde. Přímo trpím, když slyším v interkomu zoufalý hlas:

„Šéfe? Lola. Obávám se, že zase...“

Dál neposlouchám. Uháním. Koutkem oka vidím, jak Šutr růžoví radostí. Zase má šanci mě nachytat.

*

Omáčka je duší jídla. Dotyk absolutna. Malý kulinární zážrak. Dobrý omáčkář je pokladem šéfkuchaře. Dokonalý omáčkář je důkladně strážný otrok, zavřený ve zlaté kleci. Zajišťují se mu nejlepší podmínky pro práci, rozmazluje se, dělá se mu pomyšlení a na každém kroku se dohlíží, aby náhodou neutekl ke konkurenci.

Můj omáčkář pracuje pod uzavřením, míněno doslova. Má samostatnou místnost na konci kuchyně, kam nikdo nesmí vstoupit. Výjimkou jsem já, Střípek, Afrodita a několik vybraných spolehlivých pracovníků, kteří ví, jak jednat s Lolou.

Jenže dnes zřejmě selhali. Zpackali to na celé čáře.

Stojím uprostřed oddělení masa a cítím, jak ve mně narůstá chladná zuřivost. Hlízy na sebe konsternovaně hledí. Můj omáčkář leží schoulený na podlaze a vyluzuje monotónní hlasité kvílení připomínající mlžnou sirénu. Je pocákán skvrnami smaragdové krve aldebaranského řvoubýka. Vedle leží majestátní purpurový trup mamutovce. Vypadá jako dokořán otevřená vytesaná brána, prvek divadelní dekorace. Oblé perlikatky nehezky leží na dokonale čistých kachlíčkách a roní oranžovou krev. Filety z bubnovce, po dvou stech astro každý, rozšlapané a ochablé, se válejí na podlaze. Nazlátlé kotlety z jeleníka, roztrhané na cucky, doplňují obraz katastrofy.

Celá scéna, plná dramatičnosti, krve a úpadku, připomíná živé scény z pradávnej doby krvavé galaktické vzpoury. Jakýsi „Vor Betelgeuzy“ nebo „útok na Zimní palác“.

Jenže probíhá tady a teď, opravdu.

„Přiveďte okamžitě Afi. A nyní poslouchám. Co se stalo?“ ptám se modrobílým mrazivým hlasem. Je zázrak, že mi ta slova nemrzou na rtech.

„Víte, šéfe,“ začíná Petržela, který se mi neodvažuje pohlédnout do očí. „Trochu jsme se s hochy bavili. Udělali jsme takovou maličkou show, hloupoučké divadýlko...“

Cítím, jak mi sestupuje mrazení podél páteře, obklopuje srdce hladkou, neproniknutelnou skořápkou. Dobře vím, o čem mluví. Jsem šéf, musím tedy vědět o všem, co se děje v restauraci. Hlavně za mými zády.

Většina Vegetanů má telekinetické schopnosti. Díky tomu mí zdatní kuchyňští piráti přišli na nápad, jak si zpříjemnit šichtu. Hodně jsem slyšel o masových představeních Petržely a jeho týmu. O tom, jak nejlepší, nejdražší svíčkové, filety, rostbify, kolena a šunky poletují u stropu a sehrávají scény ze známých divadelních her co možná nejjadrnějším a nejnecudnějším způsobem. Ale dosud jsem neměl příležitost to vidět.

Bere mě čert a nedokážu se ovládnout, ačkoli je přítomen inspektor. Po tom, co jsem prožil, je mi úplně jedno,

jakým blátem mě pomaže ve svém hlášení. Práci někde najdu. Třeba i v mizerné teplé kuchyni. Na rozdíl od něho umím víc než ničit kariéry slušných občanů.

„Rozumím, takže proto se zatraceně drahé, exkluzivní maso válí na podlaze: Takový happening, co? Pro zábavu?“

Hlíza zelená studem.

„Ne, šéfe! Přisahám, že to byla nehoda. Lola se připlétl a zařval, takže Ten, který ovládal mamutovce se lekl a pustil ho na zem. V tom Ten, který držel perlikatky je taky neudržel, takže... Zkrátka, je to prvně, šéfe. Normálně se to nestává. Maso si trochu zalétá a potom zdvořile spadne na stůl. Opravdu.“

„Můžete mi laskavě kousek předvést? To, jak maso koupené pro Kometu za těžké astro, které má být potom podávané hostům, trošičku létá. Rád se podívám.“

Petržela si škube natí. Zírá hned na mě, hned na Šutra.

Ale já se toho unijního hajzla už nebojím. Ať se stane, co se má stát. Vyhodí mě, nu což. Kašlu na všechno. Nebudu se trást. Prostě udělám jaksepatří svou práci. Jsem šéf, tedy se budu chovat jako šéf.

„To nedokážeme, šéfe. Moc stresu.“

„Stresu?“ syčím. „Ten vám teprve zařídím, hoši. Ve velkém. Tak do toho, zvedněte perlikatky silou vůle. Pohyb, pánové.“

Hlízy mlčí. Vidím, že Nať se pokouší soustředit, přímo se svrašťuje úsilím. Cibul nezdravě zešedl. A Grul tak třeští bulvy, že mu asi prasknou. Maso se však ani nehne. Mají moc stresu, darebové.

„Kdo začal tu šaškárnu?“ ptám se tvrdě.

Ticho.

„Pyro? Ty?“

„Ne,“ protestuje vyděšený Hlíza. „To Ten, který šel do skladu! Přisahám!“

„Kdo tedy? Kořen? Rachot?“ ukazuji prstem na vyděšené pracovníky.

„Ne, oni ne,“ zasahuje rychle Petržela. „Ten, co se řízl! A Ten, který kuchal mamutovce. Ti začali.“

Cítím, že začínám být bezradný. S Hlízami je tomu tak vždycky. Nevyhraješ.

„Dobrá, takže kteří? Ten? Ten? Nebo ty?“

„Ne, ne!“ ječí už mnohohlasem. „Takový Jeden, co přinesl perlikatky. A Ten, který se vrátil dříve než Ten, co šel do skladu!“

Matko boží. Nedojdeš.

„Šéfe.“ Sinus mě štouchá do zad. „Vím, že je to vážná chyba, vůbec nehájím je ani sebe, ale už se nezlobte. V každém případě ne tady,“ snižuje hlas, „protože Lola...“

Inspektora si hodně vážím. Opravdu. Horší je to s Lolou. Proboha, opravdu je to zlé.

Omáčkář se zavíjí do stále užší trubice a kvílí vysokým pisklavým jekotem jako ukřivděný ježkomlž.

„Všem vám zarazím prémie, a pořádně. Některé možná vyhodím. Podle vlastního uvážení, bez rozhodnutí o vině. Ostatně jste se bavili všichni. Ledaže za mnou provinilci přijdou sami. Sine, kde je Afi, k čertu? Měla tu už dávno být.“

„Řekla, že nemůže. Připravuje želváka.“ Sinus U vypadá nemocně a zlomeně. Chapadla se mu třesou.

Pohlížím na schouleného Lolu, který by určitě teď chtěl zmizet, rozplynout se na podlaze v mokrou skvrnu, a cítím, že se situace stává kritickou.

„Dej mi interkom!“

Trhám přístroj ze zástupcova chapadla. „Afrodita? Tryskem ke mně!“

„Šéfe!“ kvílí Siréna. „Vždyť želvák...“

„Lola je důležitější!“ rozhoduji. „Tempo, malá. Je to zlé!“

Vím, že Afi poslechne.

„Ano, šéfe,“ odpovídá a já vidím duševním zrakem, jak se s kletbami dává do běhu.

Můj nejlepší omáčkář mezitím leží na podlaze a houká jako nemocná sova.

Lola pochází z Proximy. Náleží k druhu šnekounů, mírných, plachých, neuvěřitelně nesmělých tvorů s velice

křehkou psychikou a jemnými nervy. Pravděpodobně je samec, je ovšem obtížné to zjistit v případě bytostí, které mají šest pohlaví. Rozmnožují se zřídka a neradi. Možná je při jejich povaze prostě těžké se současně dohodnout. Zato jsou dlouhověcí.

Lola vypadá jako medúza, která se udávila při pokusu spolknout králíka. Navíc je růžový. A nyní se zřejmě hodlá zredukovat do formy přečkání, jako obvykle při náhlém stresu.

Přitom v kuchyni čeká kapotážová omáčka, kterou začal připravovat.

Už jste někdy pocítili tragický, pronikavý puch katastrofy? Já ano.

Při čekání na Afroditu se snažím zjistit, co se, k řasu, stalo. V erupcích bolesti, studu a pokání se ukazuje, že Laguna Asti a Tangens E, jediní pracovníci této směny natolik tiší a s pokorným srdcem, aby nevzbuzovali u Loly strach, místo aby nahlíželi do jeho úhledné kuchyňky, čuměli na masové divadélko Hlíz. Snadno přeslechli v interkomu slaboučký, zdvořilý, přitom zoufalý hlásek omáčkaře, prosícího o trošku madeiry z Cygni a hrst čerstvého eleusinského mdlobýlu, takže nešťastný Lola se musel sám vypravit pro potřebné ingredience. Sebral veškerou odvalu, jakou nashromáždil ve svém kyprém růžovém srdíčku, vyklouzl z kuchyňky a první, co spatřil, bylo vzdušné nevázané představení Petržely a jeho týmu.

Okamžitě omdlel.

Potom se svinul do trubice a zahájil proměnu.

V takové situaci se jedinou spásou stává Afrodita Knidos Steig.

Po chvíli vidím, jak přibíhá, prodírá se hroudovitými těly zahanbených Hlíz. Udýchaná dobíhá k Lolovi a potřásá hlavou, až želvovinová pera sladce klapou.

„Leží a kvílí, šéfe. Co mám jako dělat?“

„Zpívej,“ přikazují. „Jestli vstoupí do plné fáze přečkání, do podzimu ho neprobudíme. Víš, co by to znamenalo pro restauraci?“

Hvězdným prachem kropenaté oči na mě hněvivě pohlížejí.

„Vím jen to, že mám na stole rozebraného altairského želváka, kterého musím okamžitě předložit hostům.“

„Fí!“ piští tence Lola.

Zpod růžového kožíšku se už začínají vynořovat tvrdé šupiny šnekouna. Je hůř než fatálně. Přímo hrozně.

„Afi, prosím, zpívej. Cokoli, jen ne ukolébavku.“

„Šéfe, ale želvák!“

„Do hajzlu se želvákem! Lola se hned uzavře! Dělá ka-potážovou omáčku!“

„Bože!“

Siréna okamžitě chápe závažnost situace. Bledne, kouše se do rtů a potom začíná broukat něco, co zní jako hymna odsouzené jednotky Armady. Vím, že pořád zuří, je to dobře slyšet v jejím záračném, kouzelném hlase. Tóny jsou ostré, rejstříky vysoké a příliš agresivní. Také Sinus U si plně uvědomuje, že něco takového omáčkáři nepomůže. Pohlíží zoufale hned na Afi, hned na Lolu schouleného mezi masy. Zoufale se snažím připomenout si nějakou milou, veselou písničku, ale v hlavě mi zní jen skřípavý nový hit Astrosaurů. „Vyser se na Galaxii, vyser se na policii! / Kvetě tu korupce, hlouposti erupce! / Unijní banditi chodí vždycky syti. / Ouřadové hloupí a flandáci skoupí! / Vyser se na Galaxii i na její policii! Hu!“ Bože, to se vůbec nehodí.

„Zapívej písničku o lukianském pilotovi!“ volá Sinus. „Afi, určitě ji znáš. Je to starý šlágr.“

Má zástupkyně na chvíli ztichne, ale hned spustí prostou přelazenou melodii.

Lisander pluje ke hvězdám, tam má své místo i čas.

Ve zlatém kouři, magnetické bouři. láska jsou muka, srdce mu puká, navždy, už navždy...

Písnička zaplňuje kuchyni světlem, teplem a příjemnou melancholií. Raketa řízená zamilovaným lukianským

mládencem uhání mezi nazlátlými usměvavými hvězdami, kometami s ocasy jako ptáci Ohniváci a měsíci kolébajícími se jako velké kolébky.

Začíná mi být tklivě, měkce a slabě. Všechno tichne, spolu s Lisandrem pluje vesmírem jen kouzelný Afroditin hlas.

Lola mrká srníma očima a slabě vzdychá. Je však vidět, že se trochu uvolnil. Zkroucené tělo maličko povoluje, kostěné šupiny tuhnou, potom se pomalu začínají skrývat pod kůži. Zvítězili jsme.

*Vzpomínka ať se ti sní,
až zhasne lesk zlatých dní,
kde stíny končí,
slzy se loučí,
ticho tam je, ticho tam je.
Srdce se ztiší,
klid vůkol zavládne.*

Můj omáčkář se pomaloučku pohybuje a nejistě rozhlíží. V téže chvíli se údiv v jeho tvářičce mění v úlek.

„Co, co se stalo? Šéfe?“

Než stačím odpovědět, Afi mi posílá vražedný pohled, přitom se zářivě usmívá jako supernova při výbuchu.

„Celkem nic!“ štěbetá. „Pojď, Lolo. Doprovodím tě do kuchyně.“

Gestem dávám pokyn přítomným, aby se okamžitě rozešli. Šnekoun nepřesvědčeně vraští tlamičku.

„Proč je tady takový dav? A proč ležím na podlaze mezi kusy masa? Brrr, maso je slizké a mrtvé. Bojím se ho.“

„Není čeho, poklade. Zakopl jsi o filet z jeleníka. Ale zachytila jsem tě.“

Ještě jeden úsměv, lesklý a ostrý jako nůž. Lolovy srní oči nervózně mrkají.

„Moc si nepamatuji...“

„Na kapotážovou omáčku?“ napovídá okamžitě rozněžněná, sladoučká, úskočná Siréna.

„Ojoj, omáčka!“ Růžový kožíšek dostává znepokojivý bledý odstín.

„Je úplně v pořádku,“ lže Afi, jako když tiskne. „Pojď, rychle, když si pospíšíme, omáče se nic nestane. Hned budeš stát v kuchyni a uděláš nejskvělejší kapotáž v Galaxii. Jako obvyčejně, Lolčo. Pojď, věřím ti.“

Omáčník natahuje dlouhý tenký krk.

„Opravdu?“

„Ano, poklade. A šéf ti věří taky.“

Cením zuby v grimase, která má znázorňovat srdečný přátelský úsměv, ačkoli mi v duši kvílí skutečný šéfův hlas: „Zruš proměnu a padej zachránit tu svou zatracenou omáčku, idiote!“

Nic takového neříkám. Usmívám se.

„Jasně. Samozřejmě, Lolo.“

„Rychle,“ volá Afrodit a já vím, že před duševním zrakem má nyní rozebraného stydnoucího altairského želváka.

Lola běží za ní, klape kopytky. Otírám si z čela pot. Kdyby byl šnekoun jen o trošku horším omáčkářem, někdo by ho určitě zabil. Je to obtížné přiznat, ale obávám se, že pravděpodobně já.

Inspektor, na kterého jsem v té horečce událostí dočista zapomněl, vypadá jako socha vítězného imperátora. Povrch se mu leskne a září spokojeností.

„Porušování práv pracovníků. Hrubé porušení bezpečnostních předpisů. Vyhrožování. Týrání podřízených. Využívání vedoucího postavení pro vlastní cíle. Ano, to bude v hlášení znít moc hezky. Opravdu pěkné.“

Už mám toho blbečka dost.

„Vypadněte,“ syčím zuřivě. „Tady se pracuje.“

„Pracuje?“ prská. „Spíš se tráví občané Unie toxickými, nezdravými jídly. Ale už dlouho nebude! To musí skončit. Tento gastronomický chaos, tento volný výběr škodlivých složek, po kterých se tloustne. Brána kulinárního pekla se nadobro zabouchne! Zakrátko se bude všude podávat moderní, vyvážená ekologická krmě místo tohoto svinstva! Všude! V celé Galaxii. Ještě uvidíte, nepodařený šéfe!“

Zelená kejda z nějaké pitomé planety? V Kometě? Toho se nedočká.

Svírám pěsti.

„Ne. Jen přes mou mrtvolu. Restaurace splňuje veškeré požadavky. Nikdo mě nepřinutí, abych servíroval vaše svinstva.“

Archistrategus se třese zlostí, až mu zvučí povrch.

„Podhoubí má takové jako ty v merku! Neunikneš.“

Podhoubí? Jaké podhoubí? Nejspíš mu přeskočilo.

„Jsi úředník Unie, nebo tajný agent nějakých zatracených hub?“ ptám se našťvaně.

Trochu se ovládá, ale pořád na mě vrhá vražedné pohledy.

„Plním jen své povinnosti. Nejdůležitější je zdraví občanů Mezigalaktické unie.“

„Jenže já bohužel pochybuji, jestli jsou u vás všichni zdraví,“ uniká mi, než se stačím udržet.

Kdyby pohled zabíjet, svíjel bych se už v křečích agónie.

„Ano, samozřejmě. Arogance. Sprostota. Sebedůvěra. Jak typické pro vás, šéfy. Jste poskvrou Galaxie. Brzdou na cestě k opravdovému pokroku. Naštěstí tvůj čas končí. Mám tu dost důkazů, abych tě vyhodil na dlažbu a tuto stodolu navždy zavřel.“ Poklepává na svůj služební počítač. „Neunikneš. Zničím tě, Ivene.“

„Hodně zdaru.“

Odchází, vítězně se modře leskne, a já se pořád nemůžu vzpamatovat. Taková bestie. Bojím se, že mi opravdu uškodí. Profit bude zuřit.

Nu což. Poslední dobou se úředníci vrhají na gastronomický obor jako vztekli. Kontrolu mělo už několik významných šéfů a na všechny naházeli bláto. Nakonec dostanou i mě.

Přežiju. Přinejmenším v to doufám. Nejdůležitější je, že byl příliš hloupý na to, aby nás nachytl s tím zatraceným mrtvým Jugotem. Už dlouho jsem se tak nebál.

*

Večer konečně končí. Hosté se skvěle bavili, netušili nic o šéfových potížích s úřady. Altairský želvák s kapotážovou omáčkou se stal hitem dne. Všechny sály, salonky, verandy, bazény, bary a zahrádky se pomalu vyprazdňují. Návštěvníci odcházejí sytí, usměvaví, okouzlení, očarování, nadšení. Přinejmenším v to doufám. Opouštějí magickou krajinu pečených závitků, kulinární eden plný zdvořilých, úslužných, odborných andělů – našich číšníků, barmanů a šéfů sálů. Spatřili na vlastní oči neobyčejné triky kuchyňských eskamotérů. Ochutnali umělecká díla připravená z nejlepších surovin v Galaxii. Opili se nápoji, které by neměli příležitost ochutnat na žádném jiném místě. Potěšili se mnoha představeními, recitály, koncerty, holoprojekcemi a happeningy. Viděli exotická zvířata, krásné tanečnice, mimořádné mistry magie a iluzí, ohňostroje i ohnivé preludy. A nyní pobavení, unavení a plní dojmů jdou konečně domů, když zanechali v pokladnách tlusté svazky astro.

Nyní vstupují do hry uklízeči. Čistí, perou, vytřepávají, dezinfikují, myjí a leští to, na čem hosté hodovali, seděli, leželi, viseli, plavali, vznášeli se ve vzduchu nebo pronikali dovnitř. Zítra ráno se Plačtivá kometa bude opět lesknout svěžestí a svádět kouzlem opravdu rafinovaného luxusu.

Máme zde přece hvězdný sál, kde hostům připadá, že se brodí vesmírnou prázdnotou, mezi nesčítnými skupinami rozsypaných kvazarů a pulzarů. Podmořský sál, pečlivou napodobeninu Andromedského útesu, zázraku galaktické přírody. Ledový pokoj, připomínající uchvacující formace ledem věčně spoutaného Arga. Zářivý palác, kam je možné zavést dívku, aby povečeřela přímo v srdci vybuchující novy. Les sekvojí ze Seleny, kde se hoduje vysoko nad zemí ve větvích obrovského prastarého stromu. Pavilon bouří, bombardovaný neustálými výboji, bílými jak originální šampaňské z Betelgeuzy i modrými jako